

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 3T/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010157
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Slivenská
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2025:2120010157.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, samosudkyňou JUDr. Natáliou Slivenskou, v trestnej veci vedenej proti obžalovanej A. B., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Trnave dňa 29. 05. 2025 takto

rozhodol:

Obžalovaná

A. B. C. D. E. F. C. G. H. D. , nar. XX. XX. XXXX v I., trvale bytom A. XXX,

uznáva sa za vinnú, že

ako príslušníčka Policajného zboru Slovenskej republiky služobne zaradená ako referent Obvodného oddelenia Policajného zboru Trstín, v služobnom pomere príslušníka PZ od 01. 10. 1994 do 30. 09. 2015, dňa 07. 12. 2012 v presne nezistenom čase na Mestskom úrade v I. J. I. K. L. X po tom, ako bola ústne poverená H. G. na realizáciu predaja nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území I., zapísaných na liste vlastníctva č. XXX ako pozemok – parcela registra „C“, parcela č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvorcia o výmere 611 m², pozemok – parcela registra „C“, parcela č. 3306/26, druh pozemku: záhrady o výmere 161 m², stavba – rodinný dom so súpisným číslom XXX, na parcele č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvorcia o výmere 611 m², uviedla do omylu vlastníčku týchto nehnuteľností H. G. tým, že jej pri predaji predstierala kúpnu cenu týchto nehnuteľností len vo výške 30.000 Eur, ale v skutočnosti bola vyplatená za ich predaj kúpna cena vo výške 60.000 Eur, pričom bez vedomia vlastníčky nehnuteľností prevzala pred podpísaním kúpnej zmluvy na Mestskom úrade v Trnave v hotovosti finančnú čiastku vo výške 30.000 Eur od M. N., ktorý uvedenú finančnú čiastku požičal O. P. za účelom kúpy uvedenej nehnuteľnosti, pričom peniaze boli vyplatené s poukazom na článok č. IV, bod 2 písm. a) a c) kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012 a túto sumu si obžalovaná A. B. ponechala pre vlastnú potrebu. Ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur bola vložená na bankový účet A. B., číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v N. N., F., pobočka Trnava, so súhlasom predávajúcej H. G., čím obžalovaná svojím konaním spôsobila poškodenú H. G., nar. XX. XX. XXXX, škodu vo výške najmenej 30.000 Eur, pričom obžalovaná bola uzročená a mala vedomosť o tom, že poškodená H. G. je osobou vyššieho veku, pretože bola krstnou matkou vnučky poškodenej, veľmi dobre poznala rodinnú situáciu poškodenej, chodila s ňou ako doprovod všade, na poštu pre dôchodok, k lekárovi, pričom zneužila jej zdravotný stav, keďže trpela poruchou sluchu, ako aj dôverčivosť a neskúsenosť, keď poškodená sa na obžalovanú spoliehala v tom, že bude konať len v jej prospech,

t e d a

na škodu cudzieho majetku sa obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila ním väčšiu škodu a čin spáchala na chránenej osobe – osobe vyššieho veku,

č í m s p á c h a l a

zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určuje obžalovanej skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanej ukladá povinnosť poškodenej H. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N., C. J. XXXX/XX, nahradiť škodu vo výške 30.000 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú H. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N., C. J. XXXX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 20. 01. 2020 podal prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava na Okresný súd Trnava obžalobu na obvinenú A. B. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktorý mal byť obvinenou spáchaný na tom skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe.

Okresný súd Trnava rozhodol dňa 13. 03. 2023 rozsudkom, sp. zn. 3T/5/2020, ktorým uznal obžalovanú A. B. za vinnú zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na skutkovom základe bližšie tam špecifikovanom, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorej jej bol podmienične odložený a zároveň jej bol uložený probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe ustanovenej v trvaní 5 rokov, za súčasného uloženia povinností spočívajúcich v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a v príkaze písomne sa ospravedlniť poškodenej H. G.. Obžalovanej bola tiež uložená povinnosť poškodenej H. G. nahradiť škodu vo výške 30.000 Eur, so zvyškom nároku na náhradu škody bola poškodená odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná odvolanie čo do výroku o vine a treste, aj do konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024, napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, že úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne vypočúť svedkov O. P. a M. N., opätovne oboznámiť odborné vyjadrenie postupom podľa § 268 Trestného poriadku, opätovne vykonať hodnotenie dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. skutočností, ktoré z neho vyplynuli a svoju pozornosť sústrediť na trestnoprávne relevantné skutkové okolnosti (kde, kedy a akým konaním mala obžalovaná poškodenú uviesť do omylu, či využiť jej omyl, akým spôsobom sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť a aká škoda mala byť obžalovanou poškodenej spôsobená) a rozhodnúť o vine obžalovanej, v prípade uznania viny aj o treste a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť, aby zodpovedalo ustanoveniu § 168 Trestného poriadku, a to pri rešpektovaní zásady zákazu reformatio in peius vyjadrenej v ustanovení § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

Pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu na prejednanie veci nariadil okresný súd hlavné pojednávanie, doplnil dokazovanie, opätovne zhodnotil vykonané dôkazy a rozsudkom, sp. zn.

3T/5/2020 zo dňa 27. 06. 2024, uznal obžalovanú A. B. za vinnú zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na skutkovom základe bližšie tam špecifikovanom, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorej jej bol podmienene odložený a zároveň jej bol uložený probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe ustanovenej v trvaní 5 rokov, za súčasného uloženia povinností spočívajúcich v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a v príkaze písomne sa ospravedlniť poškodenej H. G.. Obžalovanej bola tiež uložená povinnosť poškodenej H. G. nahradiť škodu vo výške 30.000 Eur, so zvyškom nároku na náhradu škody bola poškodená odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná odvolanie čo do výroku o vine a treste, ako aj do konania, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo.

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 5To/106/2024 zo dňa 20. 03. 2025, napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, že úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne vykonať hodnotenie dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. skutočností, ktoré z neho vyplynuli a svoju pozornosť sústrediť na trestnoprávne relevantné skutkové okolnosti (kde, kedy a akým konaním mala obžalovaná poškodenú uviesť do omylu, či využiť jej omyl, akým konaním sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť a aká škoda mala byť obžalovanou poškodenej spôsobená) a rozhodnúť o vine obžalovanej, v prípade uznania viny aj o treste a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť, aby zodpovedalo ustanoveniu § 168 Trestného poriadku, vysporiadať sa s obhajobnými námietkami obžalovanej uvedenými aj v podanom odvolaní, a to pri rešpektovaní zásady zákazu reformatio in peius vyjadrenej v ustanovení § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

V zmysle odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/106/2024 zo dňa 20. 03. 2025, prvostupňový súd opomenul vyhodnotiť niektoré tvrdenia svedkov N. a P. a súčasne neuviedol, ako malo byť s finančnou hotovosťou, ktorá sa mala nachádzať pri zmluvách, naložené, teda kedy a akým konaním sa obžalovaná na úkor poškodenej obohatila. Tieto dve skutkové okolnosti neboli prvostupňovým súdom dostatočne vyhodnotené, čo odvolací súd považuje za chybu.

Pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu na prejednanie veci nariadil okresný súd hlavné pojednávanie a opätovne zhodnotil vykonané dôkazy.

Na hlavnom pojednávaní predniesla splnomocnená zástupkyňa poškodenej H. G. nárok na náhradu škody v celkovej výške 64.666,66 Eur, vrátane odmeny za právne zastupovanie, z čoho suma 60.000 Eur predstavuje kúpnu cenu v zmysle kúpnej zmluvy, a postupom podľa § 256 ods. 2 Trestného poriadku bol tiež oboznámený nárok poškodenej H. G. na náhradu škody, ktorý si uplatnila v sume 63.000 Eur.

Obžalovaná A. B. (č. I. 704 – 709) po prednese obžaloby a poučení súdom podľa § 257 Trestného poriadku urobila vyhlásenie, že je nevinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Ku skutku uviedla, že s poškodenou G. sa zoznámila počas výkonu služby na OO PZ Trstín počas služobných zákrokov do jej rodiny, nakoľko jej syn holdoval alkoholu. Bol nezamestnaný, od poškodenej pýtal peniaze, správal sa agresívne. Po nejakom čase, ako sa poznali, ju poškodená G. požiadala, či by jej vedela pomôcť s predajom jej rodinného domu. Ona sa už nemohla o dom starať, nemala žiadnu pomoc, zostala sama s vnučkou. Prisľúbila jej pomoc s tým, že by bola poverená na výhradné konanie v jej mene. G. si dávala sama inzerát v trnavskom hlase, snažila sa ho predať aj nejakým osobám v I.. Na inzerát sa prihlásili dvaja záujemcovia, nejaký pán a manželský pár, ktorí si boli dom pozrieť, Oravcová bola prítomná. Vždy sa jednalo o predajnú cenu 30.000 Eur, ktorú stanovila G., dom bol v dost' šerednom stave. Sumu stanovila preto, lebo sa chcela do mesiaca alebo do dvoch odsťahovať, aby sa zbavila syna. Nevie presne v akom čase sa jej ozval na telefónne číslo nejaká pán, nevie, či to bol Stríž, ktorý povedal, že volal s pani G., že chce predať dom. Že chcel by si ho dôjsť pozrieť, ale že chcú, aby bola prítomná. Volal dvakrát a uisťoval sa, či je tá suma 30.000 Eur. Stretli sa pred jej domom, v tom čase o cene nehovorili, že by sa mala zmeniť na 60.000 Eur. Stríž jej hovoril, že to berie práve pre výšku tej ceny, lebo pre neho ako pre predajcu nehnuteľností je to zaujímavá cena. Že lokalita nie, ale cena ho zaujíma. Išli dovnútra, Oravcová bola prítomná. Dohodol sa s poškodenou, nie s ňou, s tým, že on vie v tom chodiť a že donesie zmluvy. Čo vie, Oravcovú navštívil ešte dva – trikrát s tým, že vnučka povedala, že dal babičke nejaké peniaze. Teda, keď sa mal uskutočniť samotný predaj v Trnave, bola

pre Oravcovú a došli spolu na mestský úrad. Šaligová tam bola so N.. Počas celého jednaní až po predaj nespomenula P. ani raz, že ona kupuje ten dom, stále tam vystupoval len pán N.. Prišli na mestský úrad, stretli sa so Strížom, Oravcovej dal zmluvu, po celú dobu tam boli všetci štyria spolu. Pokiaľ vie, samotná poškodená nepotvrdila, že prevzala peniaze vo výške 30.000 eur. Je pravdou, že než si išla G. zmluvu čítať, vytiahol z vrečka Stríž len tak v ruke množstvo peňazí a tvrdil, že je to 30.000 Eur a že ju treba prerátať, bola to celá suma za predaj domu, podotýka, že dohodnutá s majiteľkou domu. Je pravda, že povedala, že to treba prerátať, nakoľko vedela, že to budú vkladať na jej účet v N. N.. Keď sa vybavili všetky formality, vyšli všetci štyria a išli do N. N. na pešej zóne vložiť na účet 30.000 Eur. G. potom viezla domov. Keď odchádzala, dali jej zmluvu a vec bola vybavená. Tesne pred predajom domu, keď ho chcel Stríž predávať, tak chcel, aby zobrala zmluvu, zobrali ju so P. do auta, išli k G. a N. jej tam dával niečo podpisovať. Zmluvu si pri nástupe do auta zobral, dal si ju do priehradky vo vozidle. Keď odchádzali, zmluvu mal v priehradke. Teda Stríž dal niečo podpisovať Oravcovej, bolo to tesne pred predajom domu. Potom jej povedali v aute, že pôjdu spolu na dovolenku. Poškodená nepotvrdila, že by zobrala finančnú hotovosť.

Výšku kúpnej ceny stanovovala majiteľka domu na 30.000 Eur, nakoľko chcela dom rýchlo predať. Povedala, že je tam pokazená vodárnička, dom bol v šerednom stave. Pokúšala sa ho predať najprv za 45.000 Eur, ale to sa nepodarilo. Vždy vedela, že ho bude predávať za 30.000 Eur. Čiastka 30.000 Eur jej bola vložená na účet z dôvodu, že majiteľka chcela, aby najprv zrealizovala kúpu bytu pre ňu a jej vnučku, bola zakúpená garsónka. Nakoľko nehnuteľnosť, ktorú predávala, bola napísaná na ňu, tak na zmluve na byt pre poškodenú a jej vnučku bola napísaná ako kupujúca ona. Poškodená to tak chcela, že keby sa s ňou niečo stalo, aby sa postarala o jej vnučku, aby sa jej syn k nehnuteľnosti nedostal, lebo mali vtedy veľmi zlé vzťahy. Na zakúpenom byte figuruje ako majiteľka s tým, že G. dostala sumu 13.000 Eur. G. jej chcela predať garsónku s tým, že keď už figuruje na katastri, môže byť prednostný kupca. Vedela o tom, že si berie na to úver v N. N.. Byt zakúpila za prostriedky za predaj Oravcovej domu. Kúpna cena bytu bola 19.800 Eur s tým, že 2.800 Eur bolo pre realitku. Zvyšné peniaze boli použité na vypratávanie domu, sťahovanie, zakúpenie nábytku z Trnavy a ostalo 8.000 Eur, ktoré boli určené pre potreby vnučky. G. sa rozhodla, že vnučka na vysokú nepôjde, tak začala postupne 8.000 Eur vyberať a dávať jej. K odovzdaniu finančných prostriedkov poškodenej písomné potvrdenie nemá. Poškodená jej za užívanie bytu neplatila. Náklady spojené s užívaním bytu hradila G.. Tak to bolo dohodnuté, platila to vo výške okolo 130 Eur. Na zmluvách na dodávku energií ako odberateľ bola uvedená najprv ona, potom sa to prehlásilo, nevie na základe čoho. Byt je zaťažovaný, pretože si brala úver v roku 2015. Vtedy sa dohodli s G., že ona si bude kupovať jednoizbový byt, že predá garsónku a môže byť prvý kupca. Z úveru dala poškodenej 13.000 Eur, lebo sa dohodli, že jej garsónku predá za 15.000 Eur. K odovzdaniu finančných prostriedkov písomné potvrdenie nemá. Odovzdala jej ich u nej doma v garsónke, neboli pri tom iné osoby.

O obsahu kúpnej zmluvy na dom medzi kupujúcim a poškodenou nemala vedomosť, nakoľko zmluvu jej doniesol Stríž. Ona nebola poverená dojednaním kúpy nehnuteľnosti, lebo keby bola poverená, prebiehalo by to inak, bez vedomosti G.. Podieľala sa aktívne na predaji domu z dôvodu, že poškodená sa snažila dom predať. Stríž sa netajil, že obchoduje s nehnuteľnosťami a chcel na tom zarobiť, preto bola na kúpnej zmluve uvedená iná cena než dohodnutá.

Predaj nehnuteľnosti navrhla G., stanovila si sumu, lebo sa chcela rýchlo zbaviť domu. Bola prítomná, keď tam boli predchádzajúci záujemcovia, ale do predaja vôbec nezasahovala. Čo sa týka Stríža, volal jej telefonicky dvakrát v jeden deň s tým, že vedel už výšku sumy, za akú chce G. dom predať, potvrdila mu ju, dohodli sa na stretnutí, stretli sa pred domom, išli dovnútra, aby si dom pozrel za prítomnosti majiteľa. Keď sa dohodli na predaji, bol tam ešte do dva razy. Dohodli sa, že idú na mestský úrad do Trnavy, všetko bolo v prítomnosti Oravcovej, ktorá o všetkom vedela. G. sa dohodla so N. a ona s G., viezla ju tam. Boli tam všetci traja, ale vôbec do toho nezasahovala. Stríž so Šaligovou tam už čakali, prišla tam s G.. Stríž dal zmluvu, či boli dve zmluvy si nepamätá. G. si zmluvu prečítala a potom išli overovať podpis. Stríž povedal, že je to vybavené, že ho tam všetci poznajú, že sa nebudú zdržiavať. Potom išli peši od mestského úradu do N. N., peniaze neprerátavali, mal ich Stríž len tak vo vaku, v žiadnej obálke, do ruky nič nedával. Neprerátavali sa, lebo nešli z ruky do ruky, ale na účet. Peniaze jej neboli odovzdané a ani G.. Stríž ich dal naspäť do vrečka. Tak išli do sporiteľne. Či ich on dával na účet alebo P. si nepamätá.

Obsah zmluvy s ňou G. nekonzultovala. Bola vo veľmi dobrej kondícii, robila v tej dobe ešte nočné. Nebola to žiadna chuderka, predávala porcelán, bola veľmi opatrná, zmluvy čítala, bola svojprávná, vedela, čo podpisuje. Všade ju vozila.

V čase, keď sa dom predával, mala a ešte aj má dlhy, ale tieto poctivo spláca, strháva jej ich zamestnávateľ. Mala dve zamestnania, robila 7 dní v týždni. Ani jeden záväzok nebol uhradený nejakou

sumou. Nevie, vo vzťahu k akým spoločnostiam mala dlhy, boli to veci, čo sa ťahali od rozvodu. Je pravda, že bola a aj je zadlžená, už aj prebehli súdne pojednávania ohľadom jej dlhov k nebankovkám. Väčšinu záväzkov má splnených. Dlhy mala k spoločnosti Profi credit a nevie, či aj k nejakej banke. K fyzickým osobám dlhy nemala. V tom čase jej čistý mesačný príjem bol 900 Eur, mesačné výdavky, vrátane úverov a pôžičiek činili 450 Eur. Byt, ktorý je na ňu písaný, je predmetom exekúcie, a to z dôvodu, že s G. boli dohodnuté, že si zoberie úver a kúpi od nej prednostne garsónku. Keďže garsónku neopúšťali, nastahoval sa tam jej syn, s ktorým mala problémy, Oravcová s ňou prestala komunikovať, podvodom od nej získala kľúč, že Lucka stratila, potrebuje náhradný, dala synovi. Od nehnuteľností teda nevlastní ani kľúč, z bytu sa nevystahovávali. Mali sa vystahovať, lebo si zobrala na kúpu ich bytu úver zo Slovenskej sporiteľne. Úver, ktorý jej bol poskytnutý na kúpu garsónky, jej bol poskytnutý bezhotovostne, mala účet v sporiteľni. Finančné prostriedky potom vybrala a 13.000 Eur dala G.. Nepreviedla ich bezhotovostne, lebo oni nepoužívali účet, bankomatovú kartu, ani nesúhlasila, aby to bolo takým spôsobom. Chodila s ňou na poštu pre dôchodok, pretože to G. tak chcela, aby išla ako doprovod. Chodila s ňou všade, či k lekárovi, všade.

Je krstnou mamou vnučky poškodenej C. G.. Požiadala ju o to Oravcová, keď C. mala ísť ku krstu. Nevie, kedy bola uzatvorená zmluva na byt, garsónku, je možné, že to bolo týždeň po sebe. Kúpnu cenu za garsónku platila z peňazí z predaja rodinného domu, teda z peňazí G.. Ten si zobrala vtedy, keď G. povedala, že chcú ísť preč. Suma 30.000 Eur v zmysle zaplataenia kúpnej ceny jej od Stríža odovzdaná nebola. Dlhy spláca v nožnej výške, netýka sa to dlhov v sporiteľni. Vie, že nejaké exekúcie sú na garsónku, bolo jej aj oznámené, že dňa 17. 07. 2020 sa konala dražba garsónky. Oznámenie o vydražení garsónky nemá.

Postupom podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal zápisnicu o výsluchu svedkyne – poškodenej H. G. z prípravného konania zo dňa 17. 09. 2018 (č. I. 375 – 392), ktorá uviedla, že s pani B. sa zoznámila cez syna F. G. v priebehu roku 2008 – 2009. Pani A. B. bola v tom čase policajtká v I.. V tom čase vôbec neuvažovala o predaji domu v obci I., jednalo sa o 3-izbový byt, veranda, pivnica aj s pozemkom. Pani B. sprostredkovala pokrstenie Lucky po tom, ako prejavila záujem byť jej krstnou mamou, zistili, že sa veľmi dobre pozná s jej starými rodičmi a jej otcom. Keď mala ísť do dôchodku, pár mesiacov pred 70-tkou, dovtedy stále pracovala, prišlo na reč s pani B. v roku 2011, javila sa ako veľmi nábožensky založená a ako krstná matka by sa mala postarať o vnučku v prípade úmrtia matky alebo zákonného zástupcu. V tom čase zákonným zástupcom bol jej syn, ktoré obvinila, že je alkoholik, čo sa nezakladalo na pravde, inak by mu vnučka nebola prisúdená. Pani B. sa opýtala, že či by bola ochotná v prípade jej smrti sa postarať ako krstná matka o Lucku. Povedala, že áno, a presne nevie povedať, za niekoľko dní prišli s tým, že keď sa z Trstína odsťahuje, ak chce, aby sa postarala o Lucku, byt musí byť napísaný na jej meno, aby náhodou neprišiel jej otec, teda jej syn aj s priateľkou a nevyhnal ich z bytu. Zlámalová jej povedala, že by bolo dobré, keby sa predal dom v I., nakoľko na to nestačí, a treba sa o dom starať a investovať doň. Po viacerých rozhovoroch so Zlámalovou sa rozhodla, že dom predá a presťahuje sa do 1-izbového bytu. Pani B. zrejme niečo vyhľadala a vypýtala si 2.000 Eur, aby ten dotýčný, ktorý predáva byt, aby ho podržal, pokiaľ budú peniaze z predaja domu. Peniaze jej dala preto, lebo je veriacá, dala jej ich preto, aby zabezpečila ten byt, 2.000 Eur jej dala v dobrej viere, nikto nebol pri tom. Požiadala pani Zlámalovú, aby jednala o predaji domu s kupujúcim, pretože má poruchu sluchu a predpokladala, že pani B. ako policajtká je skúsená, tak sa jej javila, bola k nim veľmi milá, že im chce pomôcť, riadila tento predaj. Dom chcela predáť za 33.000 Eur, lebo kto by za to viacej dal, tú cenu povedala A. B., javilo sa jej to málo, ale potom súhlasila s predajnou sumou 33.000 Eur za dom. Bola presvedčená, že všetko, čo koná, koná len v prospech ich. Jedného dňa prišiel pozrieť dom pán N. a pani P. a pani B. s nimi jednala. Pani B. požiadala, aby vybavila túto záležitosť. To povedala aj kupujúcim. Pani B. jej povedala, že to bude 33.000 Eur, súhlasila. Nepamätá si, či sa rozprávala s pánom N. a pani P. o cene, keďže poverila pani B.. Zlámalová dohodla predaj domu, išli sa úradne previesť peniaze, vložili sa v N. N. na účet pani B., z toho mala byť zakúpená garsónka a zbytok mal byť vložený na vkladnú knižku Lucky, ktoré sa použijú na jej štúdium. Vedela len o 33.000 Eur, o žiadnej obálke nevedela a nevedela ani o tom, že sa dohodli na sume 60.000 Eur. Nič nevidela, že by dávali nejaký preddavok, nakoľko aj oni verili pani B. a ani ďalšie peniaze v obálke nevidela, že by Zlámalová prevzala a o ďalších peniazoch okrem tých 33.000 Eur netušila. Podpísala kúpnu zmluvu na Mestskom úrade v Trnave. Zlámalová ju vodila na rôzne miesta, kde mala zmluvu podpísať, zmluvu nečítala, ale podpísala ju, lebo Zlámalovej verila, že koná v prospech nich a ich dobro. Z peňazí, ktoré sa vložili Zlámalovej na účet v sume 30.000 Eur, mali byť použité na kúpu garsónky. Tých 30.000 Eur išlo na účet Zlámalovej, lebo ona riadila kúpu garsónky, do ktorej zakúpila nejaké skrine. Na mestskom úrade pri podpisovaní zmluvy bola Zlámalová, Stríž, Šaligová a ona. Nevidela, že by Stríž dával nejakú obálku Zlámalovej. Celý čas stála medzi nimi,

teda medzi Zlámalovou a kupujúcimi, boli tam aj iní ľudia, čiže vôbec nevie presne, kde stála, nevidela, že by Zlámalová tam prevzala nejakú obálku s peniazmi. Z kúpnej ceny nedostala ani cent, z predaja domu nedostala nič ani v hotovosti, ani na účet. Kúpnu zmluvu ona nepripravovala, zrejme ju priniesla pani B., ktorá jej zmluvu neukázala, až tam, keď ju podpísala. Zmluvu nečítala, lebo jej verila, že je to 33.000 Eur. Sumu 33.000 Eur ako predajnú cenu za dom jej uviedla pani B.. Na začiatku dala Zlámalovej 2.000 eur, ktoré mala z predaja záhrady, a 1.000 Eur vypýtala na pohreb na prevoz do I., pričom 1.000 Eur malo byť vložených na jej vkladnú knižku a peniaze budú môcť byť vybraté len na základe úmrtného listu. Nikto pri tom nebol, všetko bolo v dobrej viere, svedkov nemá žiadnych.

Potom Zlámalová raz prišla za ňou, keď bola na pošte, v budove pošty je nejaká nebankovka, a bez jej zvolenia sa bola opýtať, či dostane pôžičku z dôchodku, ktorý poberá približne vo výške 420 – 430 Eur. Prišli do garsónky, že nutne potrebuje pôžičku, povedala jej, že jej siahnu na dôchodok, na čo jej povedala, aby sa nebála, že to bude platiť. Robila na ňu psychický nátlak, povedala jej, že neboj sa, že potrebuje peniaze, presviedčala ju, 2 pôžičky si takto na ňu zobrala. Zo začiatku to splácala, potom chodila požičiavať peniaze, lebo keď jej nepožičia, nebude to splácať. Ani o tom nepovedala synovi, lebo sa bála, že príde k stretu, aj Zlámalová je agresívna a syn by si to nenechal.

Mohlo sa stať, že obálku mohli kupujúci odovzdať B. aj za jej chrbtom, čo nemusela vidieť. Nevidela, že by jej podali nejakú obálku, kúpna cena mal byť vyplatená na účet a zmluvu si neprečítala, nakoľko Zlámalovej verila. Dodnes kúpnu zmluvu nemá, keď ju požadovala od Zlámalovej, ako aj iné dokumenty, začala sa správať agresívne a búchala po stole. Podala žalobu o určenie vlastníckeho práva ku garsónke, ktorá sa mala dražiť z dôvodu nesplácania úveru, ktorý si zobrala Zlámalová a ktorým bola garsónka zaťažaná.

Svedkyňa O. P. (č. I. 880 – 881) na hlavnom pojednávaní uviedla, že kedysi chcela kúpiť dom, hľadala v okolitých dedinách, bola aj v I., tam pozerali tiež dom, potom sa spýtala nejakého pána, či nevie o dome na predaj, a on povedal, že sa predáva dom v nejakej uličke. Bol s ňou aj pán N., išli sa tam spýtať. Keď prišli k domu, otvorila im staršia pani a povedala, že dom by bol na predaj, ale že s nimi jednať nebude, ale dala im číslo na pani B.. Tej volali, dohodli sa na stretnutí, prišla v policajnom a pýtali sa na cenu domu, povedala, že dom stojí 60.000 Eur. Po uvážení sa rozhodla dom kúpiť, išli na mesto podpisovať zmluvy. Bola tam ona, pán N., pani B. a pani G.. Pán N. tam podal peniaze v sume 30.000 Eur pani B. v nejakej obálke alebo euroobale, už si nepamätá, ona peniaze založila k zmluve a išli overiť podpisy. V ten deň po overení podpisov išli do banky, kde suma 30.000 Eur bola poslaná na účet uvedený v zmluve.

Na obhliadke domu v I. bola asi dvakrát. Kúpnu zmluvu vyhotovila asi pani B., nie je si už istá. Nepamätá si, či sa osobne na jej vyhotovení podieľala. Nevie, kedy prvý raz čítala kúpnu zmluvu, je to už viac ako 10 rokov. Obžalovaná konala v mene pani G., pani G. im povedala, že obžalovanej dôveruje a chce, aby všetky veci riešili iba s ňou. Rozsah a výšku kúpnej ceny určila obžalovaná, keď sa s ňou stretli, či to bolo prvý raz, to si nepamätá. Kúpna cena bola určená v dvoch častiach, tak sa dohodli. U pani G. vnímala zdravotné problémy, bolo vidno, že slabo počuje a bolo treba na ňu kričať. Obžalovaná bola krstnou matkou vnučky pani G..

Pri hľadaní nehnuteľnosti si robila prehľad aj na internete alebo aj videla, že na domoch je napísané na predaj. Či pozerala dennú tlač alebo inzerát si nepamätá. Keďže domy v okolí boli aj drahšie, cena stanovená obžalovanou jej prišla prijateľná. Nevie, aké právne následky by pre ňu ako kupujúcu bolo, keby neprišlo k uhradeniu celej kúpnej ceny. Obžalovaná nebola v kúpnej zmluve uvedená ako príjemca peňazí. Predávajúca bola pani G., ktorá im povedala, že dôveruje pani B., a keďže pani B. bola krstnou matkou vnučky pani G. a prišla s nimi aj na podpis zmluvy na úrad, tak sa nad tým nepozastavila, že by jej nemala dôverovať. S pánom N. sa poznala dlhšie a tým, že on má skúsenosti v stavebníctve, poprosila ho, či by jej pomohol s výberom domu. Nepamätá si, či dávala na hodnotu domu spracovať znalecký posudok alebo odborný odhad. Hotovosť odovzdaná pani B. bola od pána N., ktorý jej požičal 30.000 Eur. Priniesol ich, preto bol aj s ňou. Mal ich pri sebe pán N., on jej požičal peniaze a on prišiel so svojimi peniazmi. Nepamätá si, či peniaze rákala. Nevie, z akého dôvodu sa nekladala celá suma na účet. Myslí si, že kúpnu zmluvu pred podpisom čítala, a tiež aj pani G.. Či mala pani G. vedomosť o kúpnej cene a o spôsobe jej úhrady, to povedať nevie, keďže si len myslí, že ju čítala. Keď komunikovala s pani G., nezerala sa jej rozumovo menej dostatočná, jediné, čo si myslí, je len to, že dobre nepočula.

Keďže pán Stríž jej požičal čiastku peňazí, tak išiel s ňou na podpisy zmlúv, lebo to bola vyššia hotovosť a bála sa ísť s takou hotovosťou sama. Preto pán N. odovzdával pani B. časť kúpnej ceny. Nepamätá si, či s pani B. komunikovala, resp. akým spôsobom komunikovala, pred podpisom zmluvy. Odkiaľ mohla mať pani B. jej osobné údaje ako napr. rodné číslo, to si s odstupom času už nepamätá. Pani G. predávala nehnuteľnosť, lebo jej syn jej tam robil zle a za peniaze z predaja domu si mala kúpiť byt.

Svedok M. N. (č. I. 881 – 883) na hlavnom pojednávaní uviedol, že pani P. ho oslovila, či by jej pomohol pozrieť nejakú nehnuteľnosť, že chce kúpiť dom, pozerala inzeráty a či by jej to vedel prípadne opraviť. Boli pozrieť v I., ten im nevyhovoval kvôli vysokej cene a bolo to rozbité. Ako odchádzali, jeden pán im povedal, že o uličku ďalej je na predaj ešte jeden dom, tak tam išli, zazvonili u pani G., otvorila im a potvrdila, že dom je na predaj. Povedala im, že ona to nerieši, že dobre nepočuje, že má známu pani B., ktorá to všetko za ňu rieši, nakoľko je krstná jej vnučky a že jej teda celkovo pomáha. Poskytla im telefónne číslo, zavolali naň a za nejakých 20 minút prišla pani B., boli dvaja, nevie, či to bol kolega alebo kolegyňa, prišla v policajnom aute v uniforme. O nehnuteľnosti sa rozprávali vonku pred domom, nepamätá si, či boli aj vnútri, lebo pani G. mala problém so synom a nebolo vhodné ísť dovnútra. Rozprávali sa o cene, povedala 60.000 Eur. Po krátkej dobe, po 2 alebo 3 dňoch sa tam prišli pozrieť, pozreli si nehnuteľnosť, bolo to v horšom stave, ale dalo sa to opraviť, a bol lepší ako predchádzajúce nehnuteľnosti. Tak sa dohodli, že to asi zoberie. Po nejakom krátkom čase 2 – 3 dni boli pripravené zmluvy. Mali sa potom stretnúť na Mestskom úrade v Trnave, kde sa prečítali zmluvy a pani P. s tým súhlasila, požičiaval jej peniaze v sume 30.000 Eur, a keď si prečítala zmluvu, opýtala sa, či tie peniaze máme, vytiahol peniaze z vaku a založil ich k zmluvám a potom obžalovaná so P. išli podpísať zmluvu a overiť podpisy. P. si najskôr pozrela zmluvy, potom si ich pozreli aj pani B. a pani G., či sú v poriadku, potom jej požičal peniaze, dali ich do obalu k zmluvám a pani B. odišla aj s pani G. overiť podpisy. Odtiaľ odišli do N. N. a pani P. pri okienku poslala peniaze pani B.. Nevie, či pani B. nebola s pani G. na katastri založiť zmluvy, tak to bolo dohodnuté, že to tam zanesú. Po 6. rokoch mu zavolała vnučka pani G., že čo sa stalo, že pani B. ich obrala o garsónku.

Na obhliadke nehnuteľnosti boli 2 alebo 3-krát, bolo to komplikované s tým synom. Pani G. nechcela, aby syn vedel o predaji. Pani G. bola chorľavá, sťažovala sa, dobre nepočula, museli na ňu kričať, lebo každú druhú vetu sa pýtala, čo hovoria. Vzťah pani B. a pani G. vnímal veľmi dobre, aj pani G. im hovorila, že keď boli problémy so synom, tak jej pomáhala, prišla aj na zásah a tak sa spoznali. Pani B. tvrdila, že im chce pomôcť, že pomôže aj vnučke, nakoľko je krstná, že im kúpi jednoizbový byt v Senici, že bude mať pokoj a nebude ich otravovať syn, ktorý im robil zle. Myslí si, že kúpne zmluvy pripravila pani B. a čítali ju v deň podpisu. Pani B. vytiahla zmluvy, na stolíku na Mestskom úrade v Trnave si ich P. pozrela, bola pri tom aj pani B. aj G., tiež bol pri nich. Keď si ich prečítala, pani B. sa ho opýtala, či má peniaze, vytiahol ich z vaku a povedal, že ich má, a založil ich k zmluvám, bol to fascikel, modrý obal, podal to na stolík, pani B. si to zobrala a odišli aj s pani G. k okienku overiť podpisy. Ešte pretým to podpísala pani P., že je to v poriadku. Jednalo sa o jeho peniaze, suma bola v 500-vkách. Nikto z prítomných peniaze nepočítal, pani B. povedala, že je to v poriadku. S pani P. boli dohodnutí už predtým, že keby bolo treba, tak jej požičia peniaze, lebo nehnuteľnosť riešila už pol roka.

Kúpnu cenu za nehnuteľnosť stanovila pani B., ktorá to riešila celé za Oravcovú. Žiadnu veľkú skúsenosť s predajom a kúpou nehnuteľnosti nemal, že by robil niečo s nehnuteľnosťami. Pani P. ho oslovila, lebo vedela, že má stavebnú firmu a že opravuje nehnuteľnosti, byty, a že keby bolo treba, či by jej vedel pomôcť, povedal jej, že áno, že jej pôjde pomôcť aj s kupovaním. Nižšiu kúpnu cenu sa nepokúšali dojednať, lebo dom nevyzeral zle, bolo treba vymaľovať, urobiť nejaké opravy a nakoľko išli nehnuteľnosti za vyššie ceny aj v horšom stave. On ani pani P. si nenechávali zhotoviť znalecký posudok alebo odborný odhad ceny nehnuteľnosti, nezdalo sa mu, že je cena prehnaná. Nepamätá si, či bolo v zmluve výslovne uvedené, že časť kúpnej ceny bude odovzdaná pani B.. Pri odovzdávaní peňazí bola pani G., P., B.. Boli to jeho úspory, niečo dostal v minulosti od otca. Boli to peniaze, ktoré mal doma. Keď aj čítal kúpnu zmluvu pred podpisom, tak len zbežne. Keď sa dohadovali platobné podmienky, bol pri tom on, P. a B., myslí, že tam pani G. nebola, a bolo to vtedy, keď tam prišla pani B. prvýkrát s policajným autom. Taká bola dohoda, že celá suma nebola vložená alebo prevedená na účet, pani B. povedala, že to tak chce. Pani G. chcela, aby za ňu všetko riešila pani B., preto prebehlo odovzdanie časti hotovosti pani B.. Pani G. mala určite nejaké zdravotné problémy, nezdalo sa mu, že by bola nepričetná alebo že nevie, čo robí. Nevidel, že by pani B. odovzdala hotovosť pani G., lebo potom odchádzali na overenie podpisu a už sa nepozeral, ako to bolo ďalej. Nemá dôvod pomôcť poškodenej alebo ublížiť žalovanej. Keď sa prvý raz stretli s pani B. pred domom pani G., dohodli si čas ďalšej obhliadky. Myslí si, že osobné údaje získala obžalovaná od pani P. tým spôsobom, že si ich vypýtala a písala si ich na papier.

Postupom podľa § 268 ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku bolo so súhlasom procesných strán na hlavnom pojednávaní prečítané odborné vyjadrenie Mgr. Petry Anđelovej (č. I. 397), podľa ktorého výsluch svedkyne H. G. prebehol v súlade s etickým kódexom a neboli porušené práva svedka. Pani G. prišla na výsluch v dobrej nálade, usmiata, v kontakte bola priateľská. Bola orientovaná v čase a priestore, i v danej situácii. Má výraznú sluchovú vadu, komunikácia s ňou bola teda náročnejšia, avšak po celú dobu výsluchu bola prítomná jej vnučka Lucia, ktorá jej pomáhala pretlmočiť otázky vyšetrovateľa. Bolo

evidentné, že s vnučkou majú blízky vzťah. Javilo sa, že vnučkina prítomnosť bola pre pani G. veľmi dôležitá, jednak pri komunikácii s vyšetrovateľom, a jej bola vnučka oporou po psychickej stránke. Pri otázkach, ktoré pani G. emočne rozrušili, ju práve vnučka Lucia dotykom či slovami upokojila. Pani G. si dokázala spomenúť na okolnosti prípadu celkom detailne, ťažkosti mala len s upresnením dátumov. Otázky zo strany vyšetrovateľa boli zrozumiteľné. Po výsluchu sa pani G. usmievala, uviedla, že sa cíti dobre, výsluch sa nejavil byť pre ňu náročný. Krízová intervencia zo strany psychológa nebola nutná.

Z odpovede na dožiadanie zo dňa 21. 11. 2017 (č. I. 37) vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a. s., vedie na meno A. B. nasledovné účty:

- XXXXXXXXXXX/XXXX – osobný účet založený 19. 01. 2007, účtovný zostatok k 21. 11. 2017: 99,58 Eur,
- XXXXXXXXXXX/XXXX – kartový účet (úverový účet) založený 11. 04. 2008, zrušený 25. 06. 2013),
- XXXXXXXXXXX/XXXX – spotrebný úver poskytnutý 09. 10. 2008, splatený 30. 12. 2013,
- XXXXXXXXXXX/XXXX – úver zabezpečený nehnuteľnosťou, dátum podpisu zmluvy: 28. 02. 2013, zostatok úveru k 21. 11. 2017: 16.782,29 Eur, 18. 05. 2017 zaslaná posledná výzva na splatenie pohľadávky, 20. 06. 2017 vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a zaslané oznámenie o začatí výkonu záložného práva, termín 1. kola dražby vytyčený na deň 01. 12. 2017,
- XXXXXXXXXXX/XXXX – spotrebný úver, dátum podpisu zmluvy: 03. 12. 2013, zostatok úveru k 21. 11. 2017: 20.173,18 Eur, úver riadne nesplácaný.

Z výpisu z osobného účtu (č. I. 38 – 114) je zrejmý prehľad transakcií na účte obžalovanej č. N. XXXX XXXX XXXX XXXX za obdobie od 01. 10. 2012 do 21. 11. 2017, pričom (okrem iného) boli vykonané nasledovné transakcie: dňa 07. 12. 2012 bezhotovostný vklad O. P. 30.000 Eur so správou pre príjemcu: na základe kúpnej zmluvy, dňa 13. 12. 2012 v prospech účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vykonaná zrážka -18.000 Eur, dňa 27. 12. 2012 výber hotovosti -2.000 Eur, dňa 13. 01. 2013 výber kartou -450 Eur, dňa 02. 05. 2013 v prospech účtu N. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vykonaná zrážka -2.000 Eur, dňa 11. 05. 2013 výber hotovosti -1.000 Eur, dňa 13. 05. 2013 výber hotovosti -1.000 Eur, dňa 11. 09. 2013 výber kartou -200 Eur, dňa 30. 12. 2023 prevod z úveru – čerpanie ú. č. XXXXXXXXXXX/XXXX -2.996,98 Eur, dňa 08. 01. 2014 bezhotovostný vklad EU-PREVODY-CO-BRAND 1.140 Eur, dňa 15. 08. 2014 bezhotovostný vklad I. G. 2.300 Eur, dňa 15. 04. 2015 bezhotovostný vklad PROFÍ CREDIT Slovakia 1.350 Eur, dňa 15. 04. 2015 bezhotovostný vklad PROFÍ CREDIT Slovakia 1.350 Eur, dňa 04. 05. 2015 bezhotovostný vklad Consumer Finance Holding, a. s., 3.000 Eur, dňa 07. 07. 2015 bezhotovostný vklad PROFÍ CREDIT Slovakia 1.350 Eur, dňa 17. 08. 2015 vklad hotovosti 600 Eur, dňa 20. 08. 2015 vklad hotovosti 270 Eur, dňa 02. 09. 2015 vklad hotovosti 200 Eur, dňa 16. 09. 2015 vklad hotovosti 300 Eur, dňa 21. 09. 2015 vklad hotovosti 200 Eur, dňa 09. 10. 2015 bezhotovostný vklad Ministerstvo vnútra SR 2.168,71 Eur, dňa 15. 10. 2015 vklad hotovosti 470 Eur, dňa 27. 10. 2015 bezhotovostný vklad odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva 517,84 Eur, dňa 12. 11. 2015 bezhotovostný vklad odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva 517,84 Eur, dňa 27. 11. 2015 vklad hotovosti 500 Eur, dňa 14. 12. 2015 bezhotovostný vklad odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva 517,84 Eur, dňa 22. 12. 2015 vklad hotovosti 500 Eur, dňa 22. 12. 2015 vklad hotovosti 30 Eur, dňa 31. 12. 2015 bezhotovostný vklad odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva 10.791,18 Eur, dňa 06. 01. 2016 výber hotovosti -4.000 Eur.

Zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 28. 02. 2013 (č. I. 129 – 136) je zrejmé, že Slovenská sporiteľňa, a. s., poskytla obžalovanej na základe úverovej zmluvy č. 5038956449 úver na bývanie vo výške 17.000 Eur s výškou mesačnej splátky 163,01 Eur a so splatnosťou k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, pri počte splátok 180 a konečnou splatnosťou úveru 20. 03. 2028, so zriadením záložného práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve obžalovanej, nachádzajúcej sa v katastrálnom území N., obec N., okres N., zapísanej na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Senica, odbor katastrálny, a to konkrétne k bytu nachádzajúcom sa v bytovom dome so súpisným číslom XXXX, postavenom na parcele registra „C“ č. 3565/20, vchod č. 72, 12. p., číslo bytu 54, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch, častiach, zariadeniach a pozemku.

Jednotlivé transakcie na úverovom účte obžalovanej č. 5038956449, založenom na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 28. 02. 2013, sú zrejmé z prehľadu o transakciách na úverovom účte (č. I. 225A – 225F), podľa ktorého obžalovaná čerpala úver v sume 17.000 Eur dňa 30. 04. 2013.

Z návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra (č. I. 261) je zrejmé, že tento bol podaný Správe katastra Trnava dňa 07. 12. 2012 o 11.03 hod. pod č. konania V 6199/12, a vypracovaný účastníkmi kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012.

Z kúpnej zmluvy (č. I. 262 – 268) vyplýva, že táto bola uzavretá dňa 07. 12. 2012 medzi H. G. (predávajúcou) a O. P. (kupujúcou) a jej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území I., zapísaných na LV č. XXX, Katastrálneho úradu, Správy katastra Trnava, pre obec Trstín, a tam označených ako:

a) pozemok parcela registra „C“, parc. č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 611 m²,

b) pozemok parcela registra „C“, parc. č. 3306/26, druh pozemku: záhrady, o výmere 161 m²,

c) stavba rodinný dom so súpisným číslom XXX, postavená na parcele registra „C“, parc. č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 611 m².

Kúpna cena bola určená v sume 60.000 Eur, pričom prvá časť kúpnej ceny vo výške 2.250 Eur mala byť uhradená kupujúcou v hotovosti do rúk predávajúcej pri podpise zmluvy, druhú časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur mala kupujúca uhradiť vkladom na bankový účet predávajúcej č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v N. N., F., a to v deň podpisu zmluvy, a tretiu časť kúpnej ceny vo výške 27.750 Eur mala kupujúca uhradiť do rúk predávajúcej pred podpisom tejto zmluvy.

Podpis predávajúcej bol osvedčený na kúpnej zmluve dňa 07. 12. 2012 na Mestskom úrade v Trnave.

Z kúpnej zmluvy (č. I. 301 – 306) je zrejmé, že táto bola uzavretá dňa 13. 12. 2012 medzi P. Q. (predávajúcou) a A. B. (kupujúcou), pričom jej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na Katastrálnom úrade Trnava, Správa katastra Senica, obec N., katastrálne územie N., na LV č. XXXX ako:

- byt č. XX, nachádzajúci sa na 12. nadzemnom podlaží bytového domu súpisné č. XXXX, vchod 72, v celosti 1/1,

- podiel 66/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súpisné č. XXXX, stojaceho na pozemku parc. č. 3565/20,

- podiel 66/10000 na pozemku parcely registra „C“, parc. č. 3565/20, zastavané plochy a nádvoría vo výmere 408 m²,

za kúpnu cenu 19.700 Eur.

Z čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX (č. I. 644 – 645), vedenom Okresným úradom Senica, odbor katastrálny, pre okres Senica, obec N., katastrálne územie N., vyplýva, že vlastníkom nehnuteľnosti parcely registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape parc. č. 3565/20, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 408 m², a bytu č. XX, nachádzajúcom sa v bytovom dome súpisné číslo XXXX, postavenom na parc. č. 3565/20, vchod 72, 12. p., a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku 66/10000, o výške podielu 1/1, je Jana Zlámalová; titul nadobudnutia: kúpna zmluva V-2897/12, vklad povolený 10. 01. 2013, č. z. 54/13; ťarchy: záložné právo v prospech N. N., F., ktorého vklad bol povolený 10. 06. 2013.

Zo žaloby (č. I. 664 – 667) vyplýva, že H. G. (v procesnom postavení žalobkyne) sa v konaní vedenom na Okresnom súde Senica domáhala voči A. B. (v procesnom postavení žalovanej) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXXX ako byt č. XX s príslušenstvom, okres N., obec N., k. ú. N., nachádzajúci sa v bytovom dome č. 1214, postavenom na parc. č. 3565/20, zastavané plochy a nádvoría.

K výroku o vine

Po skutkovej stránke vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaná A. B. sa dopustila skutku tak, ako je uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto rozsudku, pretože všetky dôkazy tvoria logickú reťaz, ktorá bezpečne vedie k záveru o vine obžalovanej zo spáchania žalovaného trestného činu a vyvracia jej obranu. Dôkazná situácia sa pritom neoslabilá ani vykonaným dokazovaním po zrušení rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/5/2020 zo dňa 13. 03. 2023, uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024, a ani po opätovnom vyhodnotení vykonaných dôkazov po zrušení rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/5/2020 zo 27. 06. 2024, uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/106/2024 zo dňa 20. 03. 2025.

Vykonané dôkazy sú vierohodné, prípustné a získané zákonným spôsobom. Napokon, zákonnosť či procesná použiteľnosť dôkazov, o ktoré súd opiera svoje rozhodnutie, boli podrobené aj prieskumu odvolacím súdom.

Postupujúc v súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Trestného poriadku, kedy súd pri svojom rozhodovaní prihliada len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opiera sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané, bolo bez rozumných pochybností preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, a že tento spáchala A. B.. Súd po právnej stránke tento skutok kvalifikoval ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

V zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd pritom hodnotil produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti a bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán tieto dôkazy navrhla či obstarala.

Súd sústredil svoju pozornosť na trestnoprávne relevantné skutkové okolnosti, t. j. kde, kedy a akým konaním mala obžalovaná poškodenú viesť do omylu, či využiť jej omyl, akým spôsobom sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť a aká škoda mala byť obžalovanou poškodenej spôsobená.

Rovnako súd v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom vyhodnotil aj tvrdenia svedkov N. a P., na ktoré vo svojich predchádzajúcich rozsudkoch opomenul, a tiež doplnil svoje rozhodnutie o zistenie, ako bolo s finančnou hotovosťou, ktorá sa mala nachádzať pri zmluvách, naložené, teda kedy a akým konaním sa obžalovaná na úkor poškodenej obohatila.

Podľa názoru súdu vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní bez rozumných pochybností preukázalo skutkový stav tvrdný obžalobou, teda, že obžalovaná A. B. po tom, ako bola ústne poverená poškodenou H. G. na realizáciu predaja jej patriacej nehnuteľnosti, uviedla poškodenú ako vlastníčku nehnuteľnosti do omylu tým, že jej pri predaji predstierala kúpnu cenu tejto nehnuteľnosti len vo výške 30.000 Eur, ale v skutočnosti bola za predaj nehnuteľnosti vyplatená kúpna cena vo výške 60.000 Eur, pričom bez vedomia poškodenej prevzala pred podpísaním kúpnej zmluvy na Mestskom úrade v Trnave v hotovosti finančnú čiastku vo výške 30.000 Eur od M. N., ktorý túto hotovosť požičal kupujúcej O. P. za účelom kúpy predmetnej nehnuteľnosti, pričom peniaze boli vyplatené s poukazom na článok č. IV, bod 2 písm. a) a c) kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012 a túto sumu si obžalovaná ponechala pre vlastnú potrebu. Ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur bola pritom vložená so súhlasom poškodenej na bankový účet obžalovanej vedenej v N. N., F., pričom svojím konaním obžalovaná spôsobila poškodenej škodu najmenej vo výške 30.000 Eur.

Poškodená H. G. bola vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území I., zapísaných na liste vlastníctva č. XXX ako pozemok – parcela registra „C“, parcela č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 611 m², pozemok – parcela registra „C“, parcela č. 3306/26, druh pozemku: záhrady, o výmere 161 m², stavba – rodinný dom so súpisným číslom XXX, parcele č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 611 m², na realizáciu predaja ktorých ústne poverila obžalovanú A. B., ktorá v rozhodnom období bola príslušníčkou Policajného zboru Slovenskej republiky, služobne zaradená ako referent Obvodného oddelenia Policajného zboru Trstín, v služobnom pomere príslušníka PZ od 01. 10. 1994 do 30. 09. 2015, ktorá skutočnosť bola nepopretá.

Súd mal ďalej preukázané, že predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012, uzatvorenej medzi poškodenou H. G. ako predávajúcou a svedkyňou O. P. ako kupujúcou, bol odplatný prevod vlastníckeho práva k vyššie špecifikovaným nehnuteľnostiam, a to za kúpnu cenu v sume 60.000 Eur, pričom v článku IV kúpnej zmluvy boli dohodnuté platobné podmienky tak, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 2.250 Eur mala uhradiť kupujúca v hotovosti do rúk predávajúcej pri podpise kúpnej zmluvy, druhá časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur mala byť uhradená na bankový účet predávajúcej č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v N. N., F., v deň podpisu kúpnej zmluvy a tretiu časť kúpnej ceny vo výške 27.750 Eur mala kupujúca uhradiť v hotovosti do rúk predávajúcej pred podpisom kúpnej zmluvy.

Tiež bolo nesporné, že dňa 07. 12. 2012 v presne nezistenom čase došlo na Mestskom úrade v Trnave na Trhovej ulici číslo 3 k uzavretiu kúpnej zmluvy, t. j. k jej podpisu a osvedčeniu podpisu poškodenej

(predávajúcej), a to za prítomnosti obžalovanej, poškodenej a svedkov O. P. a M. N., pričom po podpise kúpnej zmluvy všetci odišli do Slovenskej sporiteľne za účelom vloženia sumy 30.000 Eur na účet.

Na základe uvedeného bol na Správu katastra Trnava dňa 07. 12. 2012 podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra.

Sporným zostalo, a teda bolo potrebné preukázať a posúdiť, či obžalovaná uviedla poškodenú ako vlastníčku predmetných nehnuteľností do omylu tým, že jej pri ich predaji predstierala nižšiu kúpnu cenu, ako v skutočnosti bola kúpna cena vyplatená, či poškodená mala vedomosť o výške kúpnej ceny, ako bolo naložené s finančnou hotovosťou, ktorá sa nachádzala pri zmluvách, a či v dôsledku tohto konania došlo na strane obžalovanej k obohateniu sa na úkor poškodenej.

Obžalovaná v konaní pred súdom tvrdila, že to bola práve obžalovaná, ktorá kúpnu cenu vo výške 30.000 Eur stanovovala. Tiež uvádzala, že poškodená kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľnosti vo vlastníctve poškodenej, nachádzajúcej sa v I., čítala, a teda mala o výške kúpnej ceny vedomosť. Tiež uvádzala, že M. N. jej hotovosť vo výške 30.000 Eur pred overením podpisov na kúpnej zmluve neodovzdal, rovnako ani poškodenej.

Naproti tomu poškodená H. G. uvádzala, že dotknutú kúpnu zmluvu nečítala, pretože sa spoliehala na obžalovanú v tomto smere, keďže jej plne dôverovala. Zhodne s obžalovanou poškodená potvrdila, že peniaze v hotovosti od M. N. neobdržala.

Poškodená H. G. uviedla dôvody, pre ktoré sa rozhodla prediť nehnuteľnosť v Trstíne s tým, že sa presťahuje do 1-izbového bytu, ktorý sa z predaja domu zakúpi, a zvyšok bude vložený na vkladnú knižku jej vnučky, pričom o pomoc v súvislosti s tým požiadala obžalovanú, ktorá aj predaj rodinného domu riadila, a tiež jej dala sumu 2.000 Eur na poskytnutie zálohy za byt a 1.000 Eur na pohreb. Byt mal byť napísaný na meno obžalovanej, ktorá sa mala v prípade smrti poškodenej postarať o jej vnučku.

V konaní bolo bezpochyby preukázané, že poškodená nemala vedomosť o výške kúpnej ceny nehnuteľnosti v I.. Tento záver vyplynul predovšetkým z výpovede poškodenej, ktorá uvádzala, že predaj domu zvažovala po tom, ako jej obžalovaná toto navrhla s odôvodnením, že o dom sa treba starať, treba doň investovať, na čo poškodená už nestačí. Poškodená súhlasila s predajnou cenou 33.000 Eur, lebo cenu v tejto výške jej povedala obžalovaná, o ktorej si myslela, že koná len v jej prospech, hoci poškodenej sa uvedená suma javila nízka.

Ďalej poškodená uviedla, že svedkovia M. N. a O. P. prišli dom pozrieť, došlo k uzavretiu zmluvy a vloženiu peňazí na účet obžalovanej vedený v N. N., a to za účelom zabezpečenia ďalšieho bývania.

Poškodená si nepamätala, či sa rozprávala s O. P. a M. N. o cene, pretože predajom domu poverila obžalovanú. Vedela len o sume 33.000 Eur, o ktorej jej povedala obžalovaná.

Jednoznačne poškodená vyvrátila, že by s M. N. a O. P. sama jednala o predaji nehnuteľnosti, pretože o vybavenie záležitosti požiadala obžalovanú, keďže ona trpela poruchou sluchu a obžalovaná k nej bola milá, skúsená, bola krstná matka jej vnučky a policajtká. O kúpnej cene vo výške 60.000 Eur nemala vedomosť, rovnako tak ani o akejsi obálke s peniazmi od M. N., avšak pripustila, že by N. a P. mohli odovzdať peniaze za jej chrbtom na mestskom úrade. Kúpnu zmluvu nečítala, podpísala ju na Mestskom úrade v Trnave za prítomnosti obžalovanej, N. a P., kúpnu zmluvu dodnes nemá a z kúpnej ceny a z predaja domu nedostala nič ani v hotovosti, ani na účet. Mala vedomosť len o tom, že kúpna cena má byť vyplatená na účet.

Pri výsluchu poškodenej bol prítomný psychológ, ktorý posúdil spôsob vedenia výsluchu poškodenej a tento zhrnul v odbornom vyjadrení.

Výpoveď poškodenej je verifikovaná aj výpoveďou svedkyne O. P., ktorá potvrdila, že so svedkom M. N. osobne oslovili poškodenú v súvislosti s predajom/kúpou jej domu, pričom im povedala, že to s nimi riešiť nebude a dala im telefonický kontakt na obžalovanú, s ktorou sa aj skontaktovali. Obžalovaná prišla v policajnom odeve, bavili sa o kúpnej cene, ktorú obžalovaná určila na 60.000 Eur. Obžalovaná konala v mene poškodenej, ktorej poškodená dôverovala, bola krstnou mamou jej vnučky, a chcela, aby všetky

veci riešili iba s obžalovanou. Svedkyňa O. P. vnímala zdravotné problémy poškodenej, poškodená podľa nej slabo počula a bolo treba na ňu kričať, rozumovo menej dostatočná sa jej nezdala. Kúpnu zmluvu mala vyhotoviť obžalovaná.

Svedkyňa ďalej opísala spôsob odovzdania kúpnej ceny, a to tak, že po prečítaní kúpnej zmluvy pred jej podpisom svedok M. N. podal peniaze v sume 30.000 Eur obžalovanej v nejakej obálke alebo euroobale, obžalovaná peniaze založila k zmluve a išli overiť podpisy. Sumu 30.000 Eur na kúpu nehnuteľnosti jej požičal svedok M. N., preto bol aj s ňou pri podpise zmluvy, lebo priniesol peniaze. Po overení podpisov išli do banky, kde poslala ďalšiu časť kúpnej ceny, t. j. sumu 30.000 Eur na účet uvedený v kúpnej zmluve.

Ďalej svedkyňa uviedla, že nevie, či poškodená kúpnu zmluvu čítala, len si to myslí. Svedkyňa nemala vedomosť ani o tom, či poškodená o kúpnej cene vedela, avšak jednali s obžalovanou, na ktorú ich poškodená odkázala.

Skutočnosti uvádzané svedkyňou O. P. boli potvrdené aj svedkom M. N., ktorý uviedol, že svedkyňa O. P. pomáhal pri kúpe nehnuteľnosti, boli v I. aj u pani G., ktorá im potvrdila, že dom je na predaj, ale že ona to nerieši, že dobre nepočuje, má známu – obžalovanú, ktorá to všetko za ňu rieši, že je krstná jej vnučky a celkovo jej pomáha. Poškodená im poskytla telefónne číslo na obžalovanú, volali jej, prišla v policajnom aute v uniforme. Rozprávali sa o cene, kúpnu cenu 60.000 Eur stanovila obžalovaná. Po krátkom čase boli pripravené zmluvy, mala ich pripraviť obžalovaná, ktorá ich vyťahla pri stretnutí na Mestskom úrade v Trnave, kde sa prečítali zmluvy a po súhlase O. P. so zmluvou vyťahol z vrecka peniaze v sume 30.000 Eur v 500-eurových bankovkách, založil ich k zmluvám, bol to fascikel – modrý obal a išla sa podpísať zmluva a overiť podpisy. Obžalovaná povedala, že je to v poriadku. Pri odovzdávaní peňazí boli prítomné obžalovaná, poškodená a O. P.. Poškodená chcela, aby za ňu všetko riešila obžalovaná, preto prebehlo odovzdanie hotovosti obžalovanej. Odovzdanie hotovosti poškodenej obžalovanou nevidel. Svedok ani nepotvrdil, že by poškodená pred podpisom zmluvy túto čítala.

Aj svedok M. N. opisoval poškodenú ako chorľavú, dobre nepočujúcu, museli na ňu kričať, nezdalo sa mu, že by bola nepríčetná alebo že nevie, čo robí. Vzťah obžalovanej a poškodenej vnímal ako veľmi dobrý, obžalovaná jej pomáhala pri problémoch so synom. Obžalovaná tvrdila, že im chce pomôcť, že pomôže aj jej vnučke, nakoľko je krstná, že im kúpi 1-izbový byt v Senici.

Obaja svedkovia teda označili obžalovanú ako osobu, s ktorou jednali o kúpe nehnuteľnosti patriacej poškodenej, čím v tejto časti verifikovali aj výpoveď poškodenej. Svedkovia tiež zhodne potvrdili, že aj o kúpnej cene jednali len s obžalovanou, ktorá kúpnu cenu stanovila na 60.000 Eur, ktorá mala byť vyplatená po častiach. Stríž ani Šaligová nedávali peniaze poškodenej, ale Stríž priamo z rúk odovzdal prvých 30.000 Eur obžalovanej, obžalovaná peniaze založila k zmluvám. Bolo by iracionálne, aby Stríž vyťahol peniaze, tieto obžalovanej iba ukázal a opätovne si ich dať späť k sebe do vrecka, na čo by sa následne pristúpilo k overeniu podpisov, keď aj v zmysle kúpnej zmluvy mala byť časť peňažnej sumy reálne odovzdaná pri podpise zmluvy. Bolo nesporné, že obžalovaná peniaze odovzdané Strížom neprepočítavala. Práve toto zapadá do kontextu, že poškodená o výške kúpnej ceny nevedela. Obžalovaná totiž ani nechcela prepočítavať peniaze v hotovosti za prítomnosti poškodenej, pretože poškodená mala vedomosť len o tom, že kúpna zmluva bude uhradená bezhotovostným spôsobom na účet obžalovanej, čím obžalovaná uviedla poškodenú do omylu v otázke výšky kúpnej ceny.

Svedkovia O. P. a M. N. nie sú poškodenými osobami a nemajú v tejto veci žiaden dôvod napomáhať poškodenej, resp. uškodiť obžalovanej, sú teda nestrannými a nezaujatými svedkami.

Možno teda uviesť, že všetky vyššie uvedené výpovede sa týkajú jednej a tej istej udalosti, nie sú medzi nimi podstatné rozpory aj vzhľadom na odstup času, naopak, existuje medzi nimi logická súvislosť a časová nadväznosť konania jednotlivých osôb, najmä konania obžalovanej. Nakoľko súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by spochybňovali vierohodnosť výpovede niektorej z uvedených osôb, súd dospel k záveru, že bez dôvodných pochybností je týmito výpoveďami preukázaná vina obžalovanej.

Pokiaľ sa medzi svedeckými výpoveďami vyskytli aj rozdiely, súd tieto nepovažoval za zásadný nedostatok aj s poukazom na odstup času od spáchania skutku.

Vierohodnosť svedeckých výpovedí je podporená aj na hlavnom pojednávaní vykonanými listinnými dôkazmi.

Slovenská sporiteľňa, a. s., v odpovedi na dožiadanie okrem iného potvrdila, že dňa 19. 01. 2007 bol na meno A. B. založený osobný účet č. XXXXXXXXXX/XXXX, na ktorý účet podľa výpisu z účtu bola dňa 07. 12. 2012 pripísaná suma vo výške 30.000 Eur s poznámkou bezhotovostný vklad, správa pre príjemcu: na základe kúpnej zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že časť kúpnej ceny v sume 30.000 Eur bola pripísaná na účet patriaci obžalovanej, pričom vklad vykonala O. P..

Z kúpnej ceny vyplatenej na účet mal byť pre poškodenú zakúpený byt č. XX, nachádzajúci sa na 12. nadzemnom podlaží bytového domu súpisné číslo XXXX, vo vchode 72, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Senica, odborom katastrálnym, pre katastrálne územie N., obec Senica, okres N., pričom k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo dňa 13. 12. 2012 medzi P. Q. ako predávajúcou a A. B. (obžalovanou) ako kupujúcou, pri dohodnutej kúpnej cene vo výške 19.700 Eur.

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní potvrdila, že čiastka 30.000 Eur bola vložená na jej osobný účet a zdôvodnila to tým, že poškodená požadovala od nej zakúpenie bytu pre ňu a jej vnučku, pričom ako kupujúca mala byť uvedená obžalovaná pre prípad, že by sa s poškodenou niečo stalo, aby sa postarala o jej vnučku, pretože so synom mali zlé vzťahy, aby sa nedostal k nehnuteľnosti.

Podľa čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, vedeného pre katastrálne územie N., bližšie tam špecifikovaný byt č. XX nadobudla A. B. na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený dňa 10. 01. 2013 pod č. V – 2897/12, č. z. 54/13, pričom byt je zaťažovaný záložným právom v prospech N. N., F., s ktorou obžalovaná dňa 28. 02. 2013 uzatvorila zmluvu o splátkovom úvere č. 5038956449, na základe čoho bol obžalovanej poskytnutý úver vo výške 17.000 Eur.

O tom, že poškodená sa svojich práv voči obžalovanej domáhala aj v civilnom konaní, svedčí žaloba podaná na Okresnom súde Senica, ktorou sa poškodená (v procesnom postavení žalobkyne) domáha proti obžalovanej (v procesnom postavení žalovanej) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovanej na liste vlastníctva č. XXXX ako byt č. XX s príslušenstvom, v okrese Senica, obec N., katastrálne územie N., nachádzajúci sa v bytovom dome č. 1214, postavenom na parcele č. 3565/20, zastavané plochy a nádvorie.

Naproti tomu sa súd s obhajobou obžalovanej nestotožnil, pretože táto bola bez rozumných pochybností vyvrátená vykonaným procesom dokazovania.

Súd neuveril tvrdeniu obžalovanej, že by si poškodená sama podávala inzerát na predaj nehnuteľnosti s uvedením ceny vo výške 30.000 Eur. Jednak obžalovaná sama pri výsluchu uvádzala, že po tom, ako bola poškodenou požiadaná o pomoc pri predaji rodinného domu, konala v mene poškodenej výhradne ona, a na druhej strane svedkovia O. P. a M. N. potvrdili a niekoľkokrát zopakovali, že o predaji nehnuteľnosti, vrátane kúpnej ceny, jednali výlučne s obžalovanou, a tiež poškodená potvrdila, že predaj nehnuteľnosti prenechala na obžalovanú, ktorej bezvýhradne dôverovala.

Je síce pravdou, ako tvrdila obžalovaná, že poškodená výslovne nepotvrdila prevzatie finančnej hotovosti obžalovanou od M. N. v sume 30.000 Eur, ktoré mali byť poškodenej ako predávajúcej vyplatené kupujúcou v hotovosti v zmysle článku IV, bodu (2) písm. a) a c) kúpnej zmluvy, t. j. 2.250 Eur pri podpise zmluvy + 27.750 Eur pred podpisom zmluvy, avšak poškodená nepoprela, že uvedená suma nemohla byť obžalovanej odovzdaná. Práve naopak, poškodená pripustila, že hotovosť mohla byť obžalovanej odovzdaná „za jej chrbtom“, čo nemusela vidieť, pretože podľa nej mala byť kúpna cena vyplatená na účet, zmluvu nečítala, lebo obžalovanej verila.

V tejto súvislosti súd upriamuje pozornosť na výpovede svedkov O. P. a M. N., ktorí zhodne uviedli, že poškodenej žiadne peniaze nedávali, peniaze v hotovosti v sume 30.000 Eur boli odovzdané z rúk Stríža priamo obžalovanej, ktorá ich v tej chvíli neprepočítavala, čo napokon potvrdila aj samotná obžalovaná, keď uviedla, že Stríž vytiahol z vrečka len tak v ruke množstvo peňazí a bola to celá suma za predaj domu. Pokiaľ obžalovaná uvádzala, že Stríž si dal peniaze v hotovosti naspäť do vrečka, k tomuto súd uvádza, že svedkovia zhodne uvádzali, že peniaze sa dali k zmluvám a na to sa išli overiť podpisy.

Bolo teda jednoznačne svedeckými výpoveďami dokázané, že po odovzdaní peňažnej hotovosti vo výške 30.000 Eur obžalovanej od M. N., ktoré O. P. na účel kúpy nehnuteľnosti požičal, a po podpise zmluvy a overení podpisov, došlo následne k odovzdaniu ďalšej sumy vo výške 30.000 Eur prevodom na účet uvedený v kúpnej zmluve, vedený v N. N., F.. Je pri tom irelevantné, či svedok čiastkou, ktorú požičal O. P., mohol disponovať, a aký bol jej pôvod.

Svedkovia M. N. a O. P. sa nevedeli jednoznačne vyjadriť, či poškodená kúpnu zmluvu čítala. Pokiaľ uvádzali, že sa domnievajú, že poškodená zmluvu čítala, toto odvodzovali len od skutočnosti, že poškodená kúpnu zmluvu na mestskom úrade po jej predložení podpísala.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, tvrdenia obžalovanej, že ona nebola poverená poškodenou dojednaním kúpy nehnuteľnosti, že poškodená sama určila kúpnu cenu za predaj nehnuteľností vo výške 30.000 Eur, že Stríž dohadoval predaj nehnuteľnosti priamo s poškodenou, že by to bol práve Stríž, ktorý kúpnu zmluvu pripravoval, že by Stríž obchodoval s nehnuteľnosťami a chcel na poškodenej zarobiť, že by Stríž odovzdával nejaké peniaze poškodenej alebo že by mal poškodenej niečo dávať podpisovať tesne pred predajom domu, boli v celom rozsahu vyvrátené, a to ako svedeckými výpoveďami, tak aj vykonanými listinnými dôkazmi. Je bez akejkoľvek logiky, aby, pokiaľ bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá kúpna cena 30.000 Eur, M. N. vypracoval kúpnu zmluvu s uvedeným kúpnej ceny vo výške 60.000 Eur, a nie je tiež zrejmé, čo by viedlo O. P. ako kupujúcu uviesť v kúpnej zmluve kúpnu cenu v sume 60.000 Eur, t. j. sumu vyššiu o 30.000 Eur oproti kúpnej cene ústne dohodnutej. Obžalovaná v nadväznosti na uvedené hodnoverne nevysvetlila, odkiaľ mal mať M. N., pokiaľ kúpnu zmluvu mal vypracovávať, vedomosť o čísle účtu obžalovanej, uvedenom v kúpnej zmluve ako platobné miesto účet predávajúcej.

Obžalovaná v rámci odvolacích námietok uvádzala, že kúpna cena uvedená v zmluve vo výške 60.000 Eur bola len fiktívna a bola uvedená z dôvodu, aby kupujúca P. pri následnom predaji nehnuteľnosti nemusela platiť daň z príjmu, a tiež, že na tvrdení o zaplatení celej kúpnej ceny mali svedkovia zotrvať z dôvodu, aby od nich nemohlo byť požadované doplatenie spornej časti kúpnej ceny. Súd takéto tvrdenie obžalovanej vyhodnotil len ako vyfabulovaný konštrukt, pretože procesom dokazovania nebolo preukázané, že by O. P. kupovala nehnuteľnosť vo vlastníctve poškodenej za účelom jej ďalšieho predaja, alebo že by svedok M. N. mal skúsenosti s obchodovaním s nehnuteľnosťami, a práve preto pomáhal O. P. s kúpou nehnuteľnosti.

Obranu obžalovanej súd s poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil ako nepreukázanú a účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za vlastné protiprávne konanie.

Podľa názoru súdu, čo má odraz vo vykonanom dokazovaní, obžalovaná uviedla do omylu poškodenú ako vlastníčku nehnuteľností špecifikovaných vo výrokovvej časti rozsudku, keď pri predaji týchto nehnuteľností dňa 07. 12. 2012 predstierala kúpnu cenu nehnuteľností vo výške 30.000 Eur, ale v skutočnosti bola vyplatená za ich predaj kúpna cena vo výške 60.000 Eur, pričom bez vedomia poškodenej prevzala pred podpísaním kúpnej zmluvy na Mestskom úrade v Trnave v hotovosti finančnú čiastku vo výške 30.000 Eur od M. N., ktorý peniaze požičal kupujúcej O. P. za účelom kúpy nehnuteľnosti od poškodenej, pričom peniaze boli vyplatené s poukazom na článok IV, bod (2) písm. a) a c) kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012, a túto sumu si obžalovaná ponechala pre vlastnú potrebu, pričom ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur bola vložená na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v N. N., F., pobočka Trnava, patriacej obžalovanej, so súhlasom poškodenej, čím obžalovaná svojím konaním spôsobila poškodenej škodu najmenej vo výške 30.000 Eur.

Bolo tak jednoznačne vyvrátená verzia skutku obžalovanej, že by poškodená mala vedomosť o výške kúpnej ceny.

Pokiaľ obžalovaná aj popierala prevzatie finančnej hotovosti vo výške 30.000 Eur pred podpisom zmluvy, resp. overením podpisov na kúpnej zmluve, súd mal svedeckými výpoveďami N. a P. preukázané, že uvedený obnos peňazí bol Strížom odovzdaný tým spôsobom, že peniaze vytiahol, odovzdal ich obžalovanej a tá ich priložila k zmluvám. Bolo by nelogické, aby to bol práve Stríž, ktorý uvedenú finančnú čiastku poskytol, zakladal tieto sám k zmluvám, pretože jednak bolo preukázané, že kúpna zmluva bola vypracovaná práve obžalovanou, a na druhej strane M. N. nebol ani účastníkom zmluvného vzťahu. Bol

iba osobou, ktorá doprevádzala O. P. pri uzatváraní kúpnej zmluvy, a ktorá na tento účel poskytla časť svojich úspor vo výške 30.000 Eur.

Obžalovaná si teda finančnú hotovosť vo výške 30.000 Eur, ktorá sa nachádzala pri zmluvách, a ktorá jej bola odovzdaná pred overením podpisov zo strany M. N. za O. P., ponechala pre vlastnú potrebu, a to bez vedomia poškodenej, pričom ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur bola vložená O. P. so súhlasom poškodenej na bankový účet obžalovanej. Obžalovaná tak svojím konaním uviedla do omylu poškodenú ako vlastníčku nehnuteľnosti tým, že jej pri predaji predstierala kúpnu cenu nehnuteľnosti len vo výške 30.000 Eur, ale v skutočnosti bola obžalovanej vyplatená suma vo výške 60.000 Eur.

Obžalovaná mala motív na spáchaní trestného činu, a to najmä z dôvodu jej majetkových a finančných pomerov, na ktoré obžalovaná v priebehu konania pred súdom poukazovala. Obžalovaná mala dve zamestnania, robila 7 dní v týždni, mala dlhy, ktoré sa ťahali od rozvodu, a to k bankovým aj nebankovým spoločnostiam, pričom tieto sa snažila splácať v možnej výške. A práve lákavá vidina získania majetkového prospechu, aj za účelom zbavenia sa svojich dlhov, mohli byť faktormi, ktoré viedli obžalovanú k spáchaniu majetkovej trestnej činnosti, a to práve vo vzťahu k osobe poškodenej, ktorú obžalovaná poznala a o ktorej obžalovaná vedela, že jej dôveruje. To, že exekučné konanie bolo proti obžalovanej vedené až od 06. 12. 2018, záver súdu o motíve obžalovanej žiadnym spôsobom neovplyvňuje.

Hoci obžalovaná opisovala poškodenú ako osobu vo veľmi dobrej kondícii, opatrnú, svojprávnú, vedomú si toho, čo podpisuje, súd mal nepochybne za preukázané, že poškodená trpela poruchou sluchu, čo uvádzala nielen sama poškodená, ale aj svedkovia O. P. a M. N., rovnako táto skutočnosť vyplýva aj z oboznamovaného odborného vyjadrenia vypracovaného psychológom prítomným pri výsluchu poškodenej. Výpoveďami svedkov mal súd jednoznačne dokázané, že poškodená bola vo vzťahu k obžalovanej dôverčivá, v súvislosti s predajom nehnuteľnosti vždy odkazovala na obžalovanú veriac, že obžalovaná koná v jej prospech. Navyše, sama poškodená uvádzala, že obžalovaná bola k nej milá, bola to krstná matka jej vnučky, poznala sa so starými rodičmi obžalovanej, obžalovaná bola veriaca, policajтка a skúsená. Na tom, že poškodená obžalovanej verila a spoliehala sa na ňu, nemení nič ani tá skutočnosť, že poškodená bola svojprávná.

Súd po vykonanom dokazovaní a po zohľadnení účinnosti novely Trestného zákona od 06. 08. 2024 dospel k záveru, že sú preukázané všetky znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, pretože je nepochybné, že obžalovaná sa protiprávneho konania dopustila na chránenej osobe – osobe vyššieho veku, a spôsobila jej väčšiu škodu.

Zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 spácha ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu a spácha taký čin na chránenej osobe.

Väčšou škodou sa podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 rozumie škoda prevyšujúca sumu 20.000 Eur.

V podanej obžalobe sa obžalovanej kládlo za vinu, že predmetný trestný čin spáchala na chránenej osobe – osobe vyššieho veku. Poškodená H. G. mala v čase spáchania skutku takmer 71 rokov.

Podľa § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona sa chránenou osobou rozumie osoba vyššieho veku, t. j. osoba staršia ako šesťdesiat rokov (§ 127 ods. 3 Trestného zákona).

Podľa § 139 ods. 2 Trestného zákona ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby.

Súvislosť medzi trestným činom a vekom chránenej osoby musí byť pri úmyselných trestných činoch aspoň uzrozumenie (t. j. aj stav ľahostajnosti; nepriamy úmysel) s tým, že ide o takúto osobu, ale z okolností prípadu musí vyplývať, že môže ísť o takúto osobu a že tento fakt môže byť aspoň čiastočne nápomocný pri páchaní trestného činu. Ak fakt, že ide vo všeobecnosti o chránenú osobu, nemal vôbec

žiadny vplyv na motiváciu páchatel'a spáchať trestný čin, ani na jeho uzrozenie, že mu táto okolnosť môže pomôcť pri páchaní trestného činu, ani na priebeh trestného činu, hoci aj ide o úmyselný trestný čin, nepôjde o znak chránenej osoby podľa § 139 Trestného zákona.

Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/65/2013, podľa ktorého:

I. Ustanovenie § 18 Trestného zákona a ustanovenie § 139 ods. 2 Trestného zákona upravujú spôsob riešenia dvoch odlišných právnych otázok, a to jednak otázku zavinenia vo vzťahu k okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, a jednak ďalšiu podmienku použitia osobitného kvalifikačného pojmu chránenej osoby, spočívajúcu v súvislosti spáchania činu s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Taká súvislosť musí byť daná nielen objektívne, ale aj subjektívne.

II. V zmysle § 139 ods. 2 Trestného zákona možno spáchanie činu voči osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona) považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, spravidla pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel' vyšší vek poškodeného spájal s jeho menším odporom alebo slabšou odvetou alebo s umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, prípadne s inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin.

Taká subjektívna súvislosť, primeraná postaveniu alebo stavu chránenej osoby, sa predpokladá aj pri kvalifikačnom použití ostatných ustanovení § 139 ods. 1 Trestného zákona o chránených osobách.

Poškodená H. G. bola v skutkovej vete obžaloby konkretizovaná okrem svojho mena a priezviska aj rokom narodenia, a to práve z dôvodu, že sa obžalovanej ako kvalifikačný znak pričítava práve spáchanie trestného činu na chránenej osobe – osobe vyššieho veku v zmysle § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Táto skutočnosť bola následne explicitne vyjadrená aj v právnej vete a právnej kvalifikácii obžaloby ustanovením § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o subjektívnu súvislosť veku poškodenej ako chránenej osoby podľa § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona so spáchaním skutku, súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že obžalovaná bola uzrozená a mala vedomosť o tom, že poškodená H. G. je osobou vyššieho veku, pretože bola krstnou matky vnučky poškodenej, a teda veľmi dobre poznala rodinnú situáciu poškodenej, podľa jej vyjadrenia chodila s ňou ako doprovod všade, na poštu pre dôchodok, k lekárovi, pričom zneužila jej zdravotný stav, keďže trpela poruchou sluchu, ako aj dôverčivosť a neskúsenosť, keď poškodená sa na obžalovanú spoliehala v tom, že bude konať len v jej prospech. Dôverčivosť poškodenej voči obžalovanej bola umocnená tým, že obžalovaná bola príslušníčkou policajného zboru, pričom pri realizácii predaja nehnuteľností patriacich poškodenej sa takto aj prezentovala, ktorá skutočnosť bola potvrdená aj svedeckými výpoveďami O. P. a M. N., keď obžalovaná pri obhliadke nehnuteľností svedkami vystupovala v policajnej uniforme. Obžalovaná mala blízky vzťah k poškodenej, bola jej nápomocná, vedela, že poškodená jej dôveruje až do tej miery, že kúpnu zmluvu pred jej podpísaním si ani neprečítala, a konala v dobrej viere podľa pokynov obžalovanej. Obžalovaná nemala skúsenosti s predajom/kúpou nehnuteľností, preto sa s plnou dôverčivosťou spoľahla na obžalovanú, ktorá vytvárala situácie, aby nimi zámerne navodila u poškodenej pocit dôvery, pričom obžalovaná dôveru poškodenej zneužila. Uvedené viedlo súd k precizovaniu skutkovej vety vo výrokovej časti rozsudku oproti obžalobe, samozrejme pri zachovaní totožnosti skutku.

Súd má tak za to, že takéto označenie poškodenej v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku, za súčasného vyjadrenia i v právnej vete, je dostačujúce na to, aby súd vychádzal z právnej kvalifikácie, ktorej súčasťou je tento kvalifikačný znak v zmysle § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Vo svetle vykonaného dokazovania súd upravil oproti obžalobe aj skutkovú vetu uvedenú vo výrokovej časti tohto rozsudku, keďže bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaná pred podpísaním kúpnej zmluvy na Mestskom úrade v Trnave prevzala finančnú hotovosť vo výške 30.000 Eur od M. N., ktorú uvedenú sumu požičal O. P. za účelom kúpy nehnuteľnosti, a nie priamo od kupujúcej O. P., ako bolo uvedené v obžalobe. Súd má za to, že totožnosť skutku aj po tejto zmene zostala zachovaná.

Obligatónnymi znakmi objektívnej stránky žalovaného trestného činu sú protiprávne konanie, následok a príčinný vzťah (tzv. kauzálny nexus) medzi konaním páchatel'a a následkom. Všetky tieto znaky musia byť spojené aj so subjektívnou stránkou skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, teda s úmyslom páchatel'a podvodným konaním seba alebo iného obohatiť, a to uvedením niekoho do omylu alebo

využitím niečieho omylu. Páchateľ teda predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Následkom takéhoto konania je škoda na cudzom majetku, teda ujma majetkovej povahy, a to v podobe zmenšenia majetku alebo v podobe ušlého zisku poškodeného, spôsobená protiprávnym konaním páchatela trestného činu.

Konaním obžalovanej vznikla na majetku poškodenej škoda, a to najmenej vo výške 30.000 Eur, t. zn. väčšia škoda. Medzi protiprávnym konaním a spôsobeným následkom existuje vzájomná kauzalita, pretože bez protiprávneho konania obžalovanej, ktoré spočívalo v uvedení poškodenej do omylu v otázke výšky kúpnej ceny nehnuteľnosti, by ku škode na majetku poškodenej neprišlo.

Vo vzťahu k úmyslu obžalovanej súd uvádza, že zo spôsobu spáchania skutku obžalovanou a udalostí, ktoré mu predchádzali, možno vyvodiť záver, že zavinenie obžalovanej je potrebné hodnotiť ako úmysel priamy podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože v jej konaní je zahrnutá tak vedomostná, ako aj vôľová zložka konania vo vzťahu k porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom. Obžalovaná konala vedome, od začiatku v úmysle podvodným spôsobom na škodu poškodenej uvedením ju do omylu získať majetkový prospech a takto seba obohatiť, pričom obžalovaná vedela, že poškodená sa nebude vedieť pre svoj vek, zdravotný stav a odkázanosť (aj s ohľadom na svoju vnučku) účinne brániť, čo obžalovaná využila, poškodenú uviedla do omylu a spôsobila jej tým značnú škodu.

S poukazom na námietky a vyjadrenia obžalovanej súd uvádza, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008-1, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

K zákonnosti a procesnej použiteľnosti dôkazov

Prihliadnuc na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 63/2009 zo dňa 07. 12. 2009, výnimku zo zásady kontradiktórnosti postupu v konaní predstavujú výpovede svedkov, ktoré majú v zmysle § 263 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku charakter neodkladného alebo neopakovateľného úkonu. Takýto charakter majú aj výpovede obzvlášť zraniteľných obetí podľa osobitného predpisu, ktorým je Zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 písm. c) bodu 6 Zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je obzvlášť zraniteľnou obeťou obeť iného trestného činu, ktorá je vystavená vyššiemu riziku opakovanej viktimizácie alebo druhej viktimizácie zistenému na základe individuálneho posúdenia obeť a jej osobných vlastností, vzťahu k páchatelovi alebo závislosti od páchatela, druhu alebo povahy a okolností spáchania trestného činu.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto rozsudku možno za obzvlášť zraniteľnú obeť považovať poškodenú, ktorej výsluch sa v prípravnom konaní viedol osobitným spôsobom, a to práve s ohľadom na jej vek, zdravotný stav a rozumovú vyspelosť, to všetko za účelom predchádzania opakovanej a druhej viktimizácie. Výsluch takejto osoby predstavuje výnimku zo zásady kontradiktórnosti (vzťahujú sa naň ustanovenia o výsluchu svedka v rôznych modalitách a odchyľkach).

Uvedené vychádza z koncepcie ochrany obzvlášť zraniteľných obetí v trestnom konaní, pričom v tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na judikatúru ESLP, ktorá zvyrazňuje potrebu vedenia trestného konania smerujúceho k ochrane záujmov takýchto osôb, ktorí ako svedkovia svedčia v prípadoch, kedy sú trestnými činmi sami dotknutí, resp. trestnou činnosťou poškodení. V prípade výsluchov takýchto svedkov sú definované nielen zákonné výnimky, ale aj výnimky verifikované rozhodovacou praxou ESLP, ktoré dopadajú aj na kontradiktórne poňatie trestného konania, spočívajúceho v možnosti vypočúvania takýchto svedkov, či už opakovane v rámci prípravného konania, alebo v konaní pred súdom, a ktorých

spoločným menovateľom je potreba eliminácie opätovného prežívania negatívnych zážitkov takýchto svedkov z trestnej činnosti adresovanej voči nim samotným. Z uvedeného vyplýva, že právo obvineného na kontradiktórne vypočutie takýchto svedkov nie je ani v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru absolútne a nezaručuje ani osobnú prítomnosť takýchto svedkov na pojednávaní súdu.

Týmto záverom potom zodpovedal aj postup orgánov činných v trestnom konaní, keď poškodená bola vypočutá do zápisnice dňa 17. 09. 2018 za prítomnosti psychológa, svojej vnučky, splnomocnenej zástupkyne, s riadnym označením vyšetrovateľa PZ, ktorý výsluch viedol. Jej výsluch bol zaznamenaný na obrazovo-technickom nosiči práve z dôvodu neopakovateľnosti, s cieľom predchádzať oživovaniu okolností trestnej činnosti.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obžalovaná mala možnosť po skončení vyšetrovania nazrieť do vyšetrovacieho spisu a jeho obsah si naštudovať, pričom túto možnosť nevyužila (viď č. I. 672 – záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu) aj napriek tomu, že o termíne preštudovania spisu bola riadne upovedomená (viď č. I. 671 – doručka). Týmto postupom bolo obžalovanej riadne umožnené (vzhľadom na status poškodenej) oboznámiť sa s obsahom výsluchu poškodenej.

Súd dodáva, že obžalovaná ani nenavrhovala vypočuť poškodenú pred súdom, a pretože prokurátor navrhol čítať výpoveď svedkyne – poškodenej z prípravného konania a splnomocnená zástupkyňa upustila od výsluchu svedkyne – poškodenej pred súdom, pričom súd nepovažoval osobný výsluch svedkyne za potrebný (s poukazom na vyčerpávajúci spôsob výsluchu svedkyne – poškodenej v prípravnom konaní a predchádzanie druhotnej viktimizácii), bola na hlavnom pojednávaní prečítaná zápisnica o výsluchu svedkyne – poškodenej H. G. z prípravného konania.

Súd tak dospel k záveru, že všetky vykonané dôkazy, o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie, sú zákonné a procesne použiteľné. Napokon, k otázke zákonnosti dôkazov sa vyjadroval tiež Krajský súd v Trnave v uznesení, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024.

K nevykonaniu dôkazov

S poukazom na ustanovenie § 272 ods. 3 Trestného poriadku súd odmietol vykonať dôkazy navrhnuté prokurátorom, a to oboznámenie zápisníc o konfrontácii medzi svedkami (č. I. 451 – 459, 464 – 472), nakoľko sa týkajú okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr vykonanými dôkazmi, keď na hlavnom pojednávaní súd vypočul obžalovanú A. B., so súhlasom procesných strán bola prečítaná výpoveď svedkyne – poškodenej H. G. z prípravného konania, keď obžalovaná vykonanie jej výsluchu nenavrhol a súd nepovažoval jej osobný výsluch za potrebný. Na hlavnom pojednávaní boli tiež vypočutí svedkovia O. P. a M. N., pričom procesným stranám bolo umožnené klásť svedkom otázky. Súd tak nevidel dôvod na čítanie zápisníc o konfrontácii a prokurátor, ktorý dôkaz navrhol vykonať, tieto dôvody ani neuvádzal.

Do pozornosti súd dáva, že zápisnicu o konfrontácii medzi spoluobvinenými, príp. medzi obvineným a svedkom či svedkami možno na hlavnom pojednávaní prečítať ako dôkaz len za podmienok ustanovenia § 258 ods. 4 Trestného poriadku o prečítaní zápisnice o výpovedi obvineného, resp. § 263 Trestného poriadku o prečítaní zápisnice svedka, nie ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku.

Obhajoba navrhovala na hlavnom pojednávaní oboznámiť znalecký posudok č. 205/2012, vypracovaný znalcom Ing. arch. Radovanom Hečkom (č. I. 617 – 634), a prečítať výpoveď svedka A. A. z prípravného konania zo dňa 16. 07. 2019 (č. I. 474 – 476), a to za účelom posúdenia dôveryhodnosti výpovede svedkov O. P. a M. N. vo vzťahu k tvrdenej primeranosti kúpnej ceny. V tejto súvislosti súd odkazuje na bod 25. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024.

Okresný súd opakovane uvádza, že obžalovaná vykonanie týchto dôkazov na hlavnom pojednávaní nenavrhovala, a to napriek tomu, že bola riadne vyzvaná podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku na oznámenie návrhov na vykonanie dokazovania s upozornením, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť. Obžalovaná vykonanie týchto dôkazov nenavrhovala ani v priebehu konania pred súdom, ktoré predchádzalo rozsudku, sp. zn. 3T/5/2020 zo dňa 13. 03. 2023, preto ich súd nebol povinný v rámci kontradiktórneho trestného konania vykonať.

Navyše, odvolací súd v uznesení, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024, ktorým bol napadnutý rozsudok, sp. zn. 3T/5/2020 zo dňa 13. 03. 2023, zrušený v celom rozsahu, špecifikoval, čo bude úlohou prvostupňového súdu po vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie, a týmto právnym názorom sa okresný súd aj spravoval, pričom po osobnom výsluchu svedkov O. P. a M. N. nevyplývala podľa názoru súdu potreba doplniť dokazovanie vykonaním dodatočne navrhnutých dôkazov.

Procesom dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že kúpna cena predmetnej nehnuteľnosti bola dojednaná vo výške 60.000 Eur. Znaleckým posudkom sa stanovuje iba všeobecná hodnota nehnuteľnosti, t. j. cena trhovú, a touto zmluvné strany nie sú absolútne viazané, keďže platí zásada zmluvnej voľnosti strán. Pokiaľ ide o svedka A. A., obhajoba netvrdila a ani z dokazovania nevyplývalo, že tento by mal prítomný pri dojednávaní kúpnej ceny nehnuteľnosti. Navyše svedok nie je osobou, ktorá by mala odborné znalosti v tom smere, že by sa mal vyjadrovať k otázke primeranosti ceny.

Zo všetkých týchto dôvodov súd preto návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania prečítaním znaleckého posudku Ing. arch. Radovana Hečka a výpovede svedka A. A. z prípravného konania ako nedôvodné odmietol s poukazom na ustanovenie § 277 ods. 2 Trestného poriadku, pretože ich vykonanie by bolo nadbytočné a nehospodárne.

Rovnako súd odmietol vykonať aj ďalšie dôkazy navrhnuté obhajobou, a to oboznámenie uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci (č. l. 354), ako aj uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 27. 11. 2018 (č. l. 355 – 361), ktoré z pohľadu obhajoby majú vplyv na ukladanie trestu v prípade, ak by súd vzhliadol na vykonanom dokazovaní zavinenie obžalovanej.

Tu jednak poukazuje súd na oneskorene predložený návrh na doplnenie dokazovania, na druhej strane súd nevzhliadol dôvod na vykonanie navrhnutých dôkazov. Súd pri tom poukazuje na zásady ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona a nasl., z ktorých je zrejmé, ktoré skutočnosti súd berie do úvahy a akými zásadami sa spravuje pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmery.

Záverom je potrebné doplniť, že súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán a ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišné od predstáv a želaní obžalovaného nie je porušením práva na obhajobu.

K nevykonaniu dôkazov sa napokon vyjadril aj odvolací súd v uznesení, sp. zn. 5To/106/2024 zo dňa 20. 03. 2025.

K výroku o treste

Z odpisu registra trestov (č. l. 1000) vyplýva, že obžalovaná je bez záznamu.

Z lustrácie z generálnej prokuratúry (č. l. 1001 – 1002) vyplýva, že voči obžalovanej nie je vedené ďalšie trestné stíhanie, tiež podľa lustrácie v databáze súdov (č. l. 1003 – 1005) nie je voči obžalovanej vedené ďalšie trestné konanie.

Z lustrácie z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov (č. l. 1006) vyplýva, že obžalovaná nemá záznam.

Pri úvahe nad výškou trestu, jeho druhom a spôsobom výkonu súd vychádzal najmä z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má trest iných odradiť od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Rovnako súd kládol dôraz na to, aby trest postihol iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona.

Súd preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody na dva roky až osem rokov.

U obžalovanej súd vzhliadol prítomnosť jednej poľahčujúcej okolnosti, a to podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, teda že obžalovaná viedla pred spáchaním trestného činu riadny život, bez zistenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Trestného zákona páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje osem rokov a v prípade trestných činov podľa § 213, § 233 až 234, § 237, § 254, § 261 až 263, § 266, § 276 až 277a, § 278a, § 326, § 328 až 336 alebo § 336c a 336d, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie šesť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 34 ods. 6 Trestného zákona).

Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že ukladaný trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatel'om v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatel'a je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatel'ovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatel'a k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatel'a, teda k prijatiu skutočného predsavzatia páchatel'a viesť riadny život. V takomto prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky trestu pred výchovnou zložkou trestu.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiadúce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon

vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané, musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Keďže proti rozsudku, sp. zn. 3T/5/2020 zo dňa 13. 03. 2023, a proti rozsudku, sp. zn. 3T/5/2020 zo dňa 27. 06. 2024, bolo podané odvolanie len obžalovanou v jej prospech, pri rešpektovaní zásady zákazu reformatio in peius, nemohol byť obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere prevyšujúcej 3 (tri) roky.

Z hľadiska hodnotenia osoby obžalovanej, vychádzajúc najmä z jej odpisu registra trestov a lustrácie z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov, možno konštatovať, že ide o osobu s rešpektom k dodržiavaniu právnych predpisov a spáchanie trestného činu v prejednávacom prípade je len excesom vo vedení inak riadneho života.

Vychádzajúc z uvedeného, zachovajúc tiež požiadavku na spravodlivé potrestanie páchatel'a podľa § 1 Trestného poriadku a s prihliadnutím na nekritický postoj obžalovanej k spáchanej trestnej činnosti je súd názoru, že trestom naplňajúcim jeho účel po všetkých stránkach je podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, t. j. na dolnej hranici ustanovenej trestnej sadzby. Súd má za to, že na dosiahnutie účelu trestu, najmä na dosiahnutie nápravy obžalovanej a jej uvedomenie si závažnosti a negatívnych dôsledkov svojho konania nie je nevyhnutné uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Obžalovanej bol preto výkon uloženého trestu podmienenčne odložený a bola jej určená skúšobná doba v trvaní 3 roky. Takto určenú dĺžku skúšobnej doby považuje súd za primeranú okolnostiam, za ktorých obžalovaná trestný čin spáchala.

Podmienenčným odsúdením súd vyjadruje obžalovanej dôveru a zároveň jej dáva možnosť, aby sa sama svojím správaním, bez izolácie od spoločnosti, pričínila o to, že výkon podmienenčne odloženého trestu odňatia slobody nebude nariadený. Tohto výsledku však obžalovaná môže dosiahnuť len skutočnosťou, že bude v skúšobnej dobe určenej jej súdom viesť riadny život.

Oproti predchádzajúcim rozsudkom súd uložil obžalovanej trest miernejší, a to z dôvodu novely Trestného zákona účinnéj od 06. 08. 2024, keďže novelou Trestného zákona prišlo k zmene trestných sadzieb pre trený čin, za ktorý bola obžalovaná uznaná vinnou. A pretože súd ukladal doposiaľ obžalovanej trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, po opätovnom vyhodnotení vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní súd nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali uloženie iného trestu ako trestu odňatia slobody na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Uvedené bolo premietnuté aj do stanovenia dĺžky skúšobnej doby.

U obžalovanej vzhľadom na uvedené neprichádzalo do úvahy uloženie alternatívneho trestu, resp. trestu peňažného, tak, ako to navrhovala obžalovaná prostredníctvom obhajcu, a to práve s poukazom na množstvo záväzkov obžalovanej, keďže uloženie peňažného trestu by zmarilo možnosť náhrady škody poškodenej, k čomu bola obžalovaná sčasti zaviazaná.

Súd uzatvára, že optimálna miera trestnej represie si vyžaduje, aby trest nebol ani príliš mierny, a ani nedôvodne prísny. Trest predstavuje ujmu na právach odsúdenej, a preto, aby išlo o trest, musí odsúdená túto ujmu reálne i pociťovať. Na druhej strane, nedôvodne prísny trest (bez zreteľa na zásadu individuálnej prevencie) nepôsobí výchovne, ale demoralizujúco. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obžalovaná zaujala k spáchanej trestnej činnosti sebakritický a kajúci postoj.

V tomto kontexte súd považuje za dôležité poznamenať, že ustanovenie § 34 ods. 2 Trestného zákona určuje zákonný mantinel výmery trestu podľa zákonných znakov konkrétneho trestného činu, avšak o konkrétnej výmere trestu v rámci jeho primeranosti, ktorá bude zodpovedať všetkým zvláštnostiam konkrétneho prípadu, rozhoduje súd.

K výroku o náhrade škody

Poškodená H. G. si v súlade s ustanovením § 46 ods. 3 Trestného poriadku (t. j. riadne a včas) uplatnila nárok na náhradu škody, a to v sume 63.000 Eur (60.000 Eur kúpna cena + 2.000 Eur odovzdaných osobne do rúk obžalovanej za byt ako záloha + 1.000 Eur odovzdaných obžalovanej na pohreb), pričom splnomocnená zástupkyňa poškodenej si uplatnila nárok na náhradu škody v sume 64.666,66 Eur (60.000 Eur kúpna cena + 2.000 Eur záloha na kúpu bytu + trovy právneho zastúpenia vo výške 2.666,66 Eur).

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nehnuteľnosti špecifikované v skutkovej vete výroku rozsudku, vlastníčkou ktorých bola poškodená H. G., boli predané na základe kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012 za kúpnu cenu, ktorej celková výška činila 60.000 Eur. Z toho sumu 30.000 Eur si obžalovaná ponechala pre vlastnú potrebu a suma 30.000 Eur, ktorá bola vyplatená na účet obžalovanej, mala byť použitá na kúpu bytu č. XX, nachádzajúceho sa v Senici, zapísaného na LV č. XXXX.

Podľa kúpnej zmluvy zo dňa 13. 12. 2012 kúpna cena uvedeného bytu bola 19.700 Eur (1.700 Eur + 18.000 Eur). Hoci na tejto kúpnej zmluve nefigurovalo meno poškodenej na strane kupujúcej, ale ako kupujúca bola uvedená obžalovaná, v konaní bolo preukázané, že poškodená sa voči obžalovanej domáhala žalobou podanou na Okresnom súde Senica určenia vlastníckeho práva k bytu.

Obžalovaná v konaní výšku spôsobenej škody sporovala a uvádzala, že zo sumy 30.000 Eur, ktorá jej bola prevedená na účet, po kúpe bytu, vypratania domu, sťahovania a zakúpenia nábytku z Trnavy jej zostalo 8.000 Eur, ktoré boli pôvodne určené pre potreby vnučky, avšak boli postupne odovzdané poškodenej.

Ďalej obžalovaná pred súdom uvádzala, že s poškodenou sa dohodli na predaji bytu – garsónky za sumu 15.000 Eur, pričom jej obžalovaná dala sumu 13.000 Eur na základe úveru poskytnutého zo Slovenskej sporiteľne, a. s., tiež sa obžalovaná vyjadrila, že jej bolo zaslané oznámenie o konaní dražby garsónky dňa 17. 07. 2020, avšak oznámenie o vydražení garsónky nemá.

Nakoľko mal súd jednoznačne preukázané, že poškodenej bola spôsobená škoda minimálne vo výške 30.000 Eur, ktorá suma predstavuje tú časť kúpnej ceny, ktorú si obžalovaná ponechala pre vlastnú potrebu, súd uložil obžalovanej povinnosť túto časť kúpnej ceny poškodenej nahradiť (§ 287 ods. 1 Trestného poriadku).

So zvyškom nároku na náhradu škody súd poškodenú odkázal na civilný proces, keďže jej nárok bol priznaný len sčasti (§ 288 ods. 2 Trestného poriadku), pretože na rozhodnutie o celom nároku na náhradu škody by bolo treba vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia, tieto boli uplatnené vo forme pohľadávky, čo na účely trestného konania nemožno považovať za škodu, preto súd aj v tejto časti odkázal poškodenú s nárokom uplatneným splnomocnenou zástupkyňou poškodenej na civilný proces.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na citované zákonné ustanovenia rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, majúc za to, že sa dôsledne riadil právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024, a v uznesení, sp. zn. 5To/106/2024 zo dňa 20. 03. 2025.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia, ktoré je potrebné podať na Okresný súd Trnava. Podané odvolanie má odkladný účinok.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolanie prokurátora, odvolanie, ktoré podáva za obžalovaného jeho obhajca, ako aj odvolanie, ktoré podáva za poškodeného alebo za zúčastnenú osobu ich splnomocnenec, musí by zároveň odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Oprávnená osoba sa môže vzdať práva podať odvolanie. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Obžalovaný môže výslovne vyhlásiť, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech jeho príbuznými v priamom rade, jeho súrodencami, osvojiteľom, osvojencom, manželom a druhom.

Odvolanie má odkladný účinok.